

Samson – unul din norul mare de martori ai credinței

Versete călăuzitoare: Judecători 13-16

Cuprinsul

Cuprinsul	1
Generalități	3
Capitolul 13	4
Introducere	4
Iarăși deviere în poporul lui Dumnezeu – versetul 1	4
Dumnezeu începe să lucreze – versetul 2.....	5
Neroditoare – versetul 3	6
Indicații pentru femeie – versetul 4.....	6
Nazireul – versetul 5	7
Relatarea femeii – versetele 6-7	8
Rugăciunea lui Manoah – versetul 8	9
Răspunsul la rugăciune – versetele 9-14	10
Jertfa adusă de Manoah – versetele 15-21	11
Reacția lui Manoah și a soției sale – versetele 22-23.....	12
Nașterea lui Samson și prima lui apariție – versetele 24-25	13
Capitolul 14.....	14
Introducere	14
Primul contact al lui Samson cu dușmanul – versetul 1.....	14
Părinții lui Samson – versetele 2-3.....	15
Venit de la Domnul – versetul 4.....	16
Samson ucide un leu – versetele 5-6	17
Înfrângerea lui Samson – versetul 7	18
Miere din leu – versetele 8-9.....	18
Masa de sărbătoare începe – versetele 10-11	19
Ghicitorea – versetele 12-14.....	20
Cum a fost dezlegată ghicitorea – versetul 15-18	21
Răsplătirea – versetele 19-20	22

Cuprinsul

Capitolul 15	23
Introducere	23
Legătura se întrerupe – versetele 1-2	23
Răzbunarea lui Samson – versetele 3-5.....	23
Mânia filistenilor și răspunsul lui Samson – versetele 6-8.....	24
Filistenii și bărbații din Iuda – versetele 9-13	25
Eliberat de funiile noi – versetul 14	26
O falcă de măgar neuscată – versetele 15-17	27
Fântâna celui ce strigă – versetele 18-19	28
Încheiere – versetul 20	29
Capitolul 16.....	30
Introducere	30
În Gaza – versetele 1-3.....	30
Noua dragoste a lui Samson – versetul 4	31
Dușmanul vede șansa sa – versetul 5	32
Prima fază a divulgării secretului – versetele 6-9	32
A doua fază a divulgării secretului său – versetele 10-12.....	33
A treia fază a divulgării secretului – versetele 13-14.....	34
Cea de-a patra fază: divulgarea secretului – versetele 15-17	34
Samson este biruit – versetele 18-21	36
Începutul reabilitării spre onoarea lui Dumnezeu – versetele 22-23.....	37
Samson, un spectacol – versetul 25.....	38
Încă o dată întărit – versetele 26-31	38
Îngroparea lui Samson – versetul 31a	40

Generalități

Istoria lui Samson stimulează permanent fantezia. Un om deosebit de puternic, și totuși așa de slab. În contrast cu judecătorii anteriori, care în lupta cu dușmanii au avut întotdeauna alături de ei și concetățeni, Samson face totul singur. El nu conduce nicio oștire, ca Ghedeon și Iefta. În această acțiune ca solitar, în care nu există nicio legătură cu poporul lui Dumnezeu, devine vizibil egoismul lui Samson.

Pe de altă parte activitatea lui ca solitar se potrivește cu poporul lui Dumnezeu, care în totalitatea lui s-a depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu.

În ceea ce privește creștinismul, această situație se regăsește în epistola a 2-a către Timotei. Când decăderea în creștinism a luat astfel de forme, că o reabilitare nu mai este posibilă, atunci credințioșia personală față de Domnul și Cuvântul Său are valoare mare. Această credințioșie se arată prin despărțirea de păcat. Atunci poate fi vorba de *»omul lui Dumnezeu«* (2 Timotei 3.17). Acesta este omul, care într-o stare generală de decădere arată totuși în viața proprie caracteristicile lui Dumnezeu. El este unul, care intervine pentru Dumnezeu și drepturile Lui, în mijlocul unei creștinătăți, care nu se sinchisește de aceasta. Întreg principiul puterii constă în punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Vreau să amintesc pe scurt, ceea ce am scris deja mai înainte, și anume, că oamenii de atunci nu înfățișează așa de mult pe oamenii de astăzi, ci ei sunt mai mult reprezentanți ai forțelor morale sau spirituale, care conduc astăzi poporul întreg, sau numai pe unii. Dacă aplicăm acest principiu la Samson, vedem că el explică principiul nazireatului. Aceasta înseamnă, că Dumnezeu vrea să arate prin el, că într-un timp de decădere există putere spirituală în cineva care trăiește despărțit de păcat și în părtășie cu Dumnezeu. Punerea deplină deoparte pentru Dumnezeu este izvorul puterii în lupta cu dușmanii noștri. În chip desăvârșit se vede aceasta în Isus Hristos. El era adevăratul Nazireu.

Istoria lui Samson ascunde în sine lucruri ciudate. Pe de o parte vedem la el harul și hotărârea lui Dumnezeu, planul pe care Dumnezeu l-a avut cu el. Pe de altă parte vedem, cât de puțin devine aceasta vizibil în viața lui Samson. Sunt două lucruri diferite: ce Dumnezeu intenționa să facă cu Samson, și ce era Samson în practică. În cele din urmă Samson are nevoie el însuși de un eliberator și moare chiar în mâinile dușmanilor săi, filistenii. Cu toate acestea el este un tablou al lui Israel, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru Sine ca popor, dar care nu s-a comportat ca atare.

Tot așa s-a întâmplat și cu Biserica, pe care Dumnezeu a ales-o ca popor cersesc al Său. Biserica a devenit necredincioasă chemării ei de a se comporta pe pământ ca popor cersesc. Ea și-a însușit o comportare pământească. Principii de ale filistenilor au pătruns în ea și ele decid în cea mai mare parte înfățișarea Bisericii, sau mai corect spus, a creștinătății. Ei i se potrivește ceea ce citim în 2 Timotei 3.5: *»... au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea.«* Aceasta este ceea ce înfățișează filistenii. Această apariție a unei »forme de evlavie« o vom întâlni mereu în istoria de față. Nu se așteaptă de la Biserică o reabilitare deplină, chiar dacă sunt timpuri de trezire spirituală. Istoria ei pământească se termină, ca în această carte, într-o captivitate permanentă la filistenii.

Viața lui Samson ne arată ceva din mărturia creștină pe pământ, atât sub aspect personal cât și colectiv. Când mărturia devine o chestiune personală în loc să fie colectivă, aceasta înseamnă că întregul este în decădere.

Capitolul 13

Introducere

În acest capitol totul este văzut din partea lui Dumnezeu. Vedem cum El este la lucru și poartă grijă, ca totul să fie pregătit pentru nașterea unui nazireu. Se pregătește „cuibul” nazireului. Dumnezeu a vrut ca Samson să fie toată viața un nazireu. În cartea Numeri capitolul 6 se găsește legea nazireatului. Citim acolo, că cineva putea de bună voie să se consacre nazireatului pentru un timp. Samson nu avea nicio alegere. Dumnezeu l-a hotărât să fie nazireu toată viața lui. Dar Dumnezeu reglementează totul în așa fel, că pentru El este și posibil să împlinească. Așa cum va rezulta clar în capitolul acesta, toată pregătirea mărturisește despre aceasta. Faptul că Dumnezeu acționează în acest fel, explică încă o dată grija Sa neîntreruptă și dragostea Sa față de poporul Său. Aceasta devine și mai clar, dacă ne gândim cum acest popor l-a fost mereu necredincios, de atâtea ori și acum în cea mai mare măsură. Dumnezeu începe să acționeze cu atotputernicie.

Iarăși deviere în poporul lui Dumnezeu – versetul 1

Judecători 13.1: Și fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului și Domnul i-a dat în mâna filistenilor patruzeci de ani.

Pentru a șaptea oară citim: *»fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului«*. Nuiaua de pedepsire, pe care Dumnezeu o folosește acum, sunt filistenii. Ei au fost folosiți și mai înainte pentru pedepsire. Am văzut aceasta în capitolul 10.7. Dar acolo nu erau dușmanul principal, ca acum. Ei au ocupat țara. Filistenii nu sunt numiți printre națiunile rele ale Canaanului. În capitolul 3.3 am spus deja ceea ce reprezintă filistenii. Din cauza importanței recunoașterii acestui dușman, voi repeta aici unele lucruri și totodată voi scoate în evidență caracteristici noi. Filistenii par să reprezinte pe oamenii care în exterior ocupă o poziție în concordanță cu ceea ce Dumnezeu a dat poporului Său. Ei posedă o formă de evlavie (2 Timotei 3.5). În timpul nostru ei se pot compara cu creștinii cu numele, cu oamenii, care simulează că sunt creștini, dar nu sunt născuți din nou. Sunt imitatori.

Filistenii reprezintă o religie plăcută pentru omul care nu este născut din nou. Lucrarea lor este, de exemplu, înfundarea fântânilor, ca și în Geneza 26. Aceasta înseamnă, că ei împiedică lucrarea Duhului Sfânt, căci fântânile sunt un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, care este făcut viu prin Duhul Sfânt. Domnul Isus vorbește despre aceasta în Ioan 4 și 7. Filistenii folosesc lucrurile lui Dumnezeu spre folosul lor. Aceasta este acuzarea, pe care Dumnezeu o aduce prin profetul Ioel (Ioel 3.5), printre alții și filistenilor. Un exemplu: creștinul cu numele dă anumitor noțiuni biblice importante un conținut cu totul altul, decât cel adevărat. Să ne gândim numai la binecuvântarea filiațiunii credincioșilor. Credincioșii sunt numiți copii ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu. Ce face creștinul cu numele din aceasta? El spune, toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu. În felul acesta această binecuvântare este degradată la nivelul omului firesc, nenăscut din nou. Și cum stau lucrurile cu concepția lor referitoare la învierea lui Hristos în trup, un fundament al credinței creștine? Și creștinul cu numele vorbește despre învierea lui Hristos, dar prin aceasta el vrea să spună, că Hristos trăiește mai departe ca Idee, răspândită de adepții Lui.

Cu privire la filistenii, noi trebuie să recunoaștem tactica pe care ei o folosesc, ca să scobească adevărul lui Dumnezeu și să-l facă lipsit de conținut. Ca să spunem cu cuvintele din 2 Timotei 3.5: »... *îi tăgăduiește puterea*«. Ei se referă la Biblie, dar în realitate nu acceptă nimic din Biblie. Și cu toate acestea nu doresc nimic mai mult, decât să-și introducă gândurile în domeniul creștin. Filistenii nu sunt dușmani din afara țării, ci ei locuiesc în țară. Și cu toate că nu au niciun drept asupra țării, căci Dumnezeu a dat-o poporului Său (Deuteronomul 32.8-9), ei își leagă numele cu ea: Palestina. Dintre toți dușmanii lui Israel din Vechiul Testament, cel mai mult se vorbește despre filistenii. Ei au subjugat Israel mai mult decât oricare alt popor. David a fost cel care i-a bătut definitiv.

Chiar dacă noi nu suntem creștini cu numele, trebuie totuși să fim foarte atenți, să nu cădem în vraja unei vieți plăcute, pe care pare că o trăiește creștinul cu numele. Este o viață din firea pământească și pentru firea pământească (carnea) și nu pentru Dumnezeu. Numai, și numai preocuparea cu Domnul Isus, al cărui tablou îl avem în David, ne poate păzi de ea. Samson a căzut în vraja părții atrăgătoare a filistenilor, aici sub forma unor femei. El nu a fost stăpân pe poftele lui. Aceasta a însemnat decăderea lui de la nazireat și prin aceasta a ratat împlinirea misiunii sale. Tot așa ni se va întâmpla și nouă, dacă nu rămânem despărțiți de ceea ce creștinătatea oferă omului carnal. Atunci nu vom mai putea fi un martor pentru Dumnezeu; mărturia noastră va dispărea.

Dumnezeu începe să lucreze – versetul 2

Judecători 13.2: Și era un anumit bărbat în Țoreea, din familia daniților, și numele lui era Manoah. Și soția lui era sterilă și nu naștea.

Pedepsirea nu are aici rezultatul dorit. Ea nu-l face pe Israel să strige către Domnul. Dumnezeu așteaptă în zadar. Poporul s-a obișnuit cu suferința și robia lui, așa de adânc a decăzut. Când nu mai există strigăt, atunci nu mai poate fi nici întoarcere. Dar prin aceasta nu se epuizează izvoarele harului lui Dumnezeu. El vede pe aceia din poporul Său, care se tem de El. Pentru împlinirea planurilor Sale El se va folosi de o pereche de soți temători de Dumnezeu, care totodată prezintă toate semnele de slăbiciune.

Manoah și soția lui aparțin împreună cu seminția Dan celei mai slabe seminții din Israel, seminția care a împlinit cel mai puțin misiunea încredințată lor de Dumnezeu (capitolul 1.34). Ei constituie o rămășiță, așa cum constituie Iosif și Maria, Zaharia și Elisabeta, Ana și Simeon din timpul nașterii Domnului Isus. Și acestea erau zile întunecate din istoria lui Israel. La aceasta se adaugă, că femeia nu putea să aibă copii. Și însemnătatea numelui nu face situația mai roză. Țoreea înseamnă „cuib de gărgăuni” sau „cuib de viespi”, în timp ce numele Manoah înseamnă „liniște”. Viespile sau gărgăunii înțepă foarte rău. Ei sunt un tablou al atacurilor satanice, al duhurilor înșelătoare, cu care vom avea a face în ultimele zile (1 Timotei 4.1-2). Ele „înțepă” acolo unde pot, în mod deosebit ca să ne descurajeze să facem ceva pentru Dumnezeu.

Seminția lui Dan este o seminție trădătoare (Geneza 49.17). Ea era situată la cea mai mare depărtare de Ierusalim. Nu este un semn bun să te simți acolo comod, să ai acolo liniște. Cum poate să fie liniște, când totul este în contradicție cu voia lui Dumnezeu? În Zaharia 1.11-12, liniștea nu este sănătoasă. Reproșul de acolo este: cum poate pământul să aibă liniște, în timp

ce orașul Ierusalim zace sub dărâmături! Dar versetele următoare lasă să se recunoască, că acest fapt nu dă pace lui Dumnezeu și că El începe să intervină pentru Israel. Așa este și aici. Dacă privim la planul secund al nașterii lui Samson, atunci totul pare lipsit de speranță. Dar Dumnezeu își începe lucrarea acolo unde nu se mai poate aștepta la nimic. Așa lucrează El de cele mai multe ori.

Neroditoare – versetul 3

Judecători 13.3: Și Îngerul Domnului S-a arătat femeii și i-a zis: „Iată, acum tu ești sterilă și nu naști, dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu.

Primul care află ceva despre planurile lui Dumnezeu nu este Manoah, ci soția lui. Dumnezeu i se adresează, ca să arate cât de slabă era starea din popor. Femeia este în general în Biblie un tablou al slăbiciunii. Această slăbiciune este scoasă în evidență și prin afirmația, că ea era o femeie sterilă. Se mai pune încă un accent prin adăugarea că nu naște. Tot așa Dumnezeu se îndreaptă spre noi, când vrea să facă din noi vase ale binecuvântării Sale. Când Dumnezeu vrea să ne folosească, atunci o face nu pe baza a ceea ce noi suntem de la natură. În privința aceasta trebuie să ne fie clar. Prin natura noastră nu suntem capabili să aducem roadă. El spune aceasta soției lui Manoah nu ca o mustrare, ci din dragoste.

Se pare că prin sterilitatea ei ea s-a încredințat cu totul Domnului. Probabil că deseori a spus Domnului necazul și dorința ei. Ca femeie israeliană onestă își dorea urmași. Probabil că s-a rugat, ca Ana în 1 Samuel 1, pentru un fiu, care poate fi folosit de Dumnezeu. La femeile temătoare de Dumnezeu, dar sterile, Sara, Rebeca, Ana, sterilitatea a fost de asemenea o încercare pentru sufletul lor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu pentru soția lui Manoah. El îi făgăduiește un fiu și pe lângă aceasta îi dă unele indicații, atât pentru ea însăși cât și cu privire la fiul ei.

Indicații pentru femeie – versetul 4

Judecători 13.4: Și acum păzește-te, te rog, și nu bea vin, nici băutură tare și nu mânca nimic necurat.

Înainte să fie numite condițiile, pe care fiul trebuia să le îndeplinească, ca să poată fi un nazireu, se spune mai întâi mamei, la ce să ia ea seama. Din aceasta putem învăța, că tot ce poate să stea în calea formării unui nazireu trebuie dat la o parte. Este important, ca părinții să pună pe inimă aceste indicații. Părinții trebuie să aibă grijă, să nu permită influențe prin care copiii lor pot fi rău influențați. Părinții care au pe inimă interesele lui Dumnezeu și ale poporului Său, în dorința lor de a avea copii se vor ruga pentru copii, care pot fi de folos pentru poporul lui Dumnezeu. Ei doresc, ca ei să devină adevărați slujitori robi ai lui Dumnezeu. Ei nu se vor da mulțumiți cu ceva mai puțin. Este vorba de Adunarea lui Dumnezeu.

Familia este singurul domeniu unde se poate decide influența care cizelează; dar și adunarea locală este un mediu în care se formează copiii. Oricine aparține unei adunări locale, face bine

să se gândească, că și comportarea lui influențează dezvoltarea spirituală a copiilor care participă la întrunirile adunării. Aceasta este valabil și atunci când părinții vin împreună cu copiii în casele fraților și surorilor în credință.

Educarea copiilor noștri este orientată, ca ei să trăiască puși deoparte pentru Domnul. Aceasta cere din partea părinților, ca ei să ofere un exemplu bun. Această comportare în viață trebuie să fie deja prezentă la părinți, înainte ca copiii să se nască. Vinul sau băuturile amețitoare se referă la lucrurile plăcute ale vieții, care nu trebuie neapărat să fie rele. Am văzut deja mai înainte, că vinul înveselește inima lui Dumnezeu și a oamenilor. El este simbolul bucuriei pământești. Dar dacă este prezentă dorința, să se trăiască în totul ca nazireu pentru Dumnezeu, atunci trebuie recunoscut pericolul, care se ascunde în bucuria pământească. Din lucrurile pământului poate să iasă influențe amețitoare. Acestea pot să încețoșeze privirea spre adevărata chemare de a trăi total pentru Dumnezeu. Lucrurile pământești pot să ocupe o valoare așa de mare, că pot să ia total în stăpânire inima și timpul aceluia care a fost chemat să trăiască pentru Dumnezeu. Interesele se îndreaptă treptat de la orientarea spre Dumnezeu și lucrurile cerului la orientarea spre sine însuși și la lucrurile pământului. Tot mai mult va fi vorba despre bunăstarea noastră, în loc de ceea ce preocupă pe Dumnezeu cu privire la poporul Său. Este mult mai ușor să savurezi din plin lucrurile bune ale acestei vieți, decât să te distanțezi de ele și în loc de renunțarea la ele să suferi ocară și singurătatea din cauza necredincioșiei poporului. Noi va trebui atunci să vedem clar, pentru ce trăim, sau mai bine spus: pentru cine trăim.

Pe lângă aceste lucruri, care de fapt nu sunt rele în sine, mama lui Samson nu avea voie să mănânce nimic necurat. Ceea ce este necurat stă în legătură cu păcatul. Ea nu avea voie să permită în viața ei nimic ce era păcătos. În felul acesta putea să rămână în legătură cu Dumnezeu, care nu poate fi în legătură cu ce este necurat. Părinții nu pot cere nimic de la copiii lor, în timp ce ei înșiși șchiopătează. Dacă părinții citesc lecturi proaste, ei nu se pot aștepta, ca copiii lor să stea departe de astfel de lecturi. Viața spirituală nu va înflori atunci, ci mai degrabă va muri. Dacă necurăția nu are nici o șansă, puterea vieții spirituale va putea să se desfășoare. Numai prin renunțarea la ce este dăunător nu va avea loc o creștere sănătoasă. Pentru aceasta este nevoie de hrană bună. Și totuși în această istorisire Duhul Sfânt pune pe prim plan necesitatea depărtării de orice obstacol care stă în calea împlinirii corecte a nazireatului. Cât de importante sunt aceste indicații pentru părinții care doresc să educe copiii lor să devină unelte folositoare în mâna Domnului. Un nazireu este cineva, care se retrage de la ceea ce natura excită, care ocupă locul femeii în slăbiciune și în care este activă numai forța vieții. Acestea sunt condițiile necesare, ca să vii la formarea ca nazireu, cu care Dumnezeu poate să-Și îndeplinească planul Său. Acest plan constă în îndepărtarea religiei cărnii (a firii pământești, al cărei tablou sunt filistenii), și prin aceasta să se pregătească drumul pentru omul după inima lui Dumnezeu: David, un model care arată spre Domnul Isus.

Nazireul – versetul 5

Judecători 13.5: Pentru că, iată, vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, și briciul nu va trece pe capul lui, pentru că băiatul va fi un nazireu al Domnului din pânțecă; și el va începe să salveze pe Israel din mâna filistenilor“.

Cuvântul nazireu înseamnă „despărțit” sau „închinat”. Înțelesurile sunt importante, ca să se cunoască intenția lui Dumnezeu cu nazireatul și să sperăm, ca să fie și practică. Sensul este: despărțit de păcat și închinat lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne prezintă aceste lucruri, ca noi să ne bucurăm de pierderea de timp prin preocuparea cu ele. Ele vrea ca aceste lucruri să lucreze la inima și conștiința noastră și să fie practicate în viața noastră.

În Biblie sunt numiți mai mulți nazirei. Despre Iosif se spune, că el era »cel despărțit« (ca un nazireu) de frații săi (Geneza 49.26). Și Samuel și Ioan Botezătorul sunt nazirei (1 Samuel 1.11 și Luca 1.15). Domnul Isus a fost adevăratul Nazireu. Aceasta nu consta la El în împlinirea prescrierilor din Numeri 6 sau Judecători 13. El a băut vin și S-a atins de oameni necurați (leproși) și de morți. Niciunde nu se spune că El a purtat părul lung. Și cu toate acestea El era adevăratul Nazireu, deoarece El a corespuns desăvârșit înțelesului spiritual al prescripțiilor valabile pentru nazireu. Și noi avem a face cu înțelesul spiritual al acestor prescripții, și noi suntem chemați să urmăm pe Domnul în această privință.

Așa cum am spus, nazireatul lui Samson nu a fost un lucru de bună voie, ci a fost o chemare a lui Dumnezeu. Exercițiul lui va fi, să corespundă acestei chemări. Este remarcabil, că prescripțiile din Numeri 6, pe care trebuia să le îplinească nazireul, sunt aici împărțite între mama lui Samson și Samson. Mama nu avea voie să bea vin sau băutură tare (cu toate că în mod normal era valabil și pentru Samson), în timp ce despre Samson se spune numai, că el nu avea voie să-și taie părul. Părul lung era un semn exterior, vizibil pentru ceilalți, în timp ce celelalte caracteristici nu erau vizibile de către ceilalți. Caracteristicile care nu se văd sunt mai mult în legătură cu atitudinea inimii. Părul său lung, care era desigur vizibil, stătea mai mult în legătură cu prezentarea la exterior a acestei atitudini.

La studiul versetului 1 din capitolul 5 am spus deja despre înțelesul pe care îl are părul lung în Scriptură; se poate citi încă o dată acolo. Cu privire la Samson se mai poate adăuga și: este normal ca femeia să poarte părul lung. El este podoaba ei. Citim aceasta în 1 Corinteni 11. Este un simbol permanent al dependenței ei și este totodată slava ei. Când un bărbat poartă părul lung, este o ocară pentru el. Dumnezeu pune asupra nazireului această ocară. Prin aceasta el arată, că el renunță la locul lui de bărbat, de cap al creației, și ocupă un loc de subordonare (ca femeia). Prin aceasta el explică, că vrea să fie slab, pentru ca puterea lui Hristos să poată locui în el (2 Corinteni 12.9). Un exemplu negativ a ceea ce înseamnă părul lung stă în Apocalipsa 9.7-8. Acolo monștrii sunt aparent tari, însă în realitate ei își primesc puterea de la altcineva, și anume de la Apolion. Ei nu urmează voia lor proprie, ci sunt dependenți de Apolion, îngerul abisului, care are putere asupra lor și îi conduce. Pentru nazireu părul lung înseamnă, că toată puterea lui este în dependență de Dumnezeu.

Despre Samson se spune în versetul nostru: »El va începe să salveze pe Israel din mâna filistenilor.« Prin aceasta se exprimă, că el nu va aduce o salvare definitivă.

Relatarea femeii – versetele 6-7

Judecători 13.6,7: Și femeia a venit și a spus soțului ei, zicând: „Un Om al lui Dumnezeu a venit la mine și înfățișarea Lui era ca înfățișarea Îngerului lui Dumnezeu, foarte înfricoșător; dar nu L-am întrebat de unde era, nici nu mi-a spus numele Său. Și mi-a zis: «Iată, vei rămâne

însărcinată și vei naște un fiu; și acum nu bea vin, nici băutură tare și nu mânca nimic necurat, pentru că băiatul va fi un nazireu al lui Dumnezeu din pânțe, până în ziua morții sale»“.

Când soția lui Manoah a auzit prorocia, s-a grăbit să meargă la soțul ei. Ea îi relatează mai întâi despre apariția îngerului Domnului, înainte ca să spună, ce i-a zis el. Aducătorul veștii a făcut o impresie mai mare asupra ei, decât mesajul însuși. Ea numește pe mesager *»un Om al lui Dumnezeu ... și înfățișarea Lui era ca înfățișarea Îngerului lui Dumnezeu, foarte înfricoșător«*. În Vechiul Testament un profet este numit uneori »omul lui Dumnezeu«. Faptul că soția lui Manoah dă această denumire îngerului, ea recunoaște sursa divină a mesajului. Dar adăugarea, că »avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu«, arată că această persoană era pentru ea mai mult decât un simplu om. Ea nu putea spune exact, cine era el. Înfățișarea lui a înfricoșat-o. Când Ghedeon își dă seama în capitolul 6.22 că are a face cu Domnul, se înfricoșează și el. Isaia exprimă aceleași sentimente în Isaia 6.5 și Moise în Exodul 2.6.

Din cauza acestei înfățișări îngrozitoare, soția lui Manoah nu a avut curajul să-l întrebe cum se numește. Dar nici vizitatorul nu i-a făcut cunoscut numele lui. El a spus însă unele lucruri: el a dat făgăduința, că ea va deveni însărcinată. El i-a prescris, ce ea nu avea voie să bea și să mănânce. În cele din urmă i-a spus, că Dumnezeu vrea, ca acest copil să devină un nazireu. Însă ea nu spune soțului ei despre misiunea copilului, că el va trebui să lupte împotriva filistenilor.

Rugăciunea lui Manoah – versetul 8

Judecători 13.8: Atunci Manoah s-a rugat Domnului și a zis: „Te rog, Doamne, să mai vină la noi Omul lui Dumnezeu, pe care L-ai trimis, și să ne învețe ce să facem cu copilul care se va naște”.

Este foarte frumos să vedem, cum reacționează Manoah la tot ce îi povestește soția lui. El se încrede pe deplin în ea. El cunoștea comportarea soției lui față de Dumnezeu și știa, că ea nu-și închipuia nimic. Pentru această pereche nu era un lucru străin, să discute despre ceea ce ea a auzit de la Domnul, sau a văzut. Manoah și soția lui puteau să discute bine împreună despre lucrurile Domnului. Era dorința lor comună, să trăiască potrivit cu voia lui Dumnezeu. Și astăzi fundamentul unei căsnicii bune este felul în care bărbatul și soția pot să discute împreună despre interesele Domnului. Amândoi trebuie să aibă umblarea proprie cu Domnul, și anume prin citirea personală a Bibliei și prin viața de rugăciune personală. Aceasta nu o poate face unul pentru celălalt. Dar în privința aceasta ei nu trebuie să trăiască despărțiți. Va conduce la o căsnicie armonioasă, dacă bărbatul și femeia își împărtășesc ce a văzut fiecare la Domnul și ce a primit de la El, și în afară de aceasta dacă se corectează unul pe altul.

Manoah crede, că ceea ce povestește soția sa este un mesaj de la Dumnezeu. Acesta este punctul de plecare al rugăciunii sale. El nu se îndoiește: ce a spus Dumnezeu, va avea loc. El are numai o întrebare, și anume cu privire la educarea copilului care va veni. Părinții în devenire pot vedea aici un model minunat.

Răspunsul la rugăciune – versetele 9-14

Judecători 13.9-14: Și Dumnezeu a auzit glasul lui Manoah și Îngerul lui Dumnezeu a mai venit la femeie pe când ședea ea în câmp, dar Manoah, soțul ei, nu era cu ea. Și femeia s-a grăbit și a alergat și a spus soțului ei și i-a zis: „Iată, mi s-a arătat Omul care a venit în ziua aceea la mine”. Și Manoah s-a ridicat și a mers după soția sa și a venit la Omul acela și i-a zis: „Tu ești Omul care a vorbit femeii?” Și El a zis: „Eu sunt”. Și Manoah a spus: „Când se vor împlini cuvintele tale, care va fi felul de viață al copilului și ce va face?” Și Îngerul Domnului a zis lui Manoah: „Înainte de toate, femeia să se păzească de tot ce i-am spus. Să nu mănânce nimic din ce iese din viță: să nu bea vin și băutură tare și să nu mănânce nimic necurat. Să păzească tot ce i-am poruncit”.

»Dumnezeu a auzit glasul lui Manoah.« Ce încurajare pentru fiecare care dorește să educe copiii potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Felul în care rugăciunea este ascultată se leagă de vizita anterioară a îngerului lui Dumnezeu. Dumnezeu trece din nou pe lângă om, ca să arate clar, că nimic din puterea omului nu poate avea un loc în lucrarea de salvare. El caută din nou femeia, când ea este singură. Ea Îl recunoaște imediat și se duce repede să ia pe bărbatul ei. La ea nu se vede nicio îndoială, în timp ce Manoah are întrebările lui. El trebuie mai întâi să aibă asigurarea, că el are a face cu persoana, care i-a vizitat prima dată. El primește cea mai scurtă posibilă confirmare. După aceea repetă întrebarea, pe care a pus-o în rugăciunea sa din versetul 8. Există totuși o diferență între versetul 8 și versetul 12. În versetul 12 el întreabă, cum să se comporte ei ca părinți cu copilul. În versetul 12 întrebarea se referă mai mult la copilul însuși. El întreabă »care va fi felul de viață« și ce va fi »ce va face« cu privire la copil.

Este de o importanță mare, să pui astfel de întrebări. Părinții, care pun astfel de întrebări, sunt conștienți, că ei nu primesc copii pentru ei înșiși, ci că ei trebuie să-i crească pentru Dumnezeu, pentru ca El să fie glorificat în viața acestor copii. Este deci vorba de întrebarea, pentru cine creștem noi copiii: pentru o poziție înaltă în lumea aceasta, sau pentru o poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu? O poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu necesită ocuparea unui loc smerit. Pentru a putea veni în Împărăția lui Dumnezeu, copilul trebuie mai întâi să se nască din nou (Ioan 3.5). După aceea trebuie să aibă loc dezvoltarea caracterului creștin. Aceasta are loc prin creșterea în lucrurile lui Dumnezeu. Un copil caracterizat în felul acesta va fi mai târziu de mare folos în Adunare și în lucrarea pentru Dumnezeu.

Este important să se ia bine seama la stilul de viață al copilului. Părinții trebuie să vegheze, ca copiii să-și facă timp pentru lucrurile Domnului, chiar și atunci când ei sunt încărcăți de la școală cu teme de casă și alte lucruri asemănătoare. Ei trebuie să învețe pe copii, să aibă relații personale cu Domnul și să-L ia cu ei în tot ceea ce fac. Copiii trebuie să recunoască în Domnul pe cineva cu care ei pot întreține relații de încredere. În continuare este important să se ia seama la felul lucrării, pe care ei probabil o încep pentru Domnul. Fiecare copil are aptitudinile lui, este dotat diferit de Domnul. Părinții trebuie să sensibilizeze pe copiii lor, să folosească aptitudinile lor naturale pentru Domnul. Ei trebuie să învețe pe copiii lor, că Dumnezeu consideră un lucru frumos, când ei fac ce pot. Ei nu trebuie să fie mai mult, decât ceea ce sunt. Această conștiință a primirii copilului de către Dumnezeu depinde în cea mai mare parte de sentimentul pe care părinții îl inspiră copilului lor, că el este acceptat așa cum este el. Pentru cei mai mulți aceasta este de la sine înțeles așa, dar pentru a preîntâmpina orice neînțelegeri vreau să spun, că eu nu vorbesc despre acceptarea lucrurilor care sunt greșite.

Răspunsul, pe care îl primește Manoah, este același pe care l-a primit deja soția lui. Acest răspuns nu se referă la tânăr, ci la mamă. Este remarcabil, că îngerul nu le dă ca o sarcină tatălui. Cred că din aceasta putem învăța, că atmosfera în casă este de cele mai multe ori determinată de mamă și că înainte de toate influența ei asupra formării copilului este mare. Titlul unei cărți a profesorului Waterink despre educație redă frumos aceasta: „De mână cu mama spre Isus”. Când îngerul a repetat răspunsul lui, el face o mică prezentare a lucrurilor, de la care ea trebuie să se rețină: »*Să nu mănânce nimic din ce iese din viță.*« Aceasta arată, că educația copiilor cere mult din partea părinților.

Renunțarea la interesele proprii și la tot felul de plăceri este fundamentală pentru ajungerea scopului propus. Aceasta desigur nu înseamnă, că nu mai sunt plăceri, pe care să le poți trăi, sau că noi trebuie să ne temem mereu, că vom face ceva greșit. Este vorba de cât de mult este pe inima părinților să aibă plăcere adevărată de copiii lor. Pentru astfel de părinți cuvântul din a treia epistolă a lui Ioan, versetul 4, are o importanță mare: »*Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.*« În lume – și din păcate aceasta se întâlnește și între creștini – nu se doresc copii, deoarece ei sunt un obstacol în trăirea „lucrurilor plăcute ale vieții”. Copiii aduc prea multe obligații cu sine. Dar cine vede ținta adevărată a binecuvântării copiilor, va vrea să se preocupe să cunoască această bucurie adevărată.

Jertfa adusă de Manoah – versetele 15-21

Judecători 13.15-21: Și Manoah a zis Îngerului Domnului: „Te rog, lasă-ne să Te reținem, ca să-Ți pregătim un ied dintre capre”. Și Îngerul Domnului a spus lui Manoah: „Chiar de M-ai reține, nu voi mânca din pâinea ta; și dacă vrei să aduci o ardere-de-tot, s-o faci să se înalțe Domnului”. Pentru că Manoah nu știa că era Îngerul Domnului. Și Manoah a spus Îngerului Domnului: „Care Ți este numele, ca să Te onorăm când se va împlini cuvântul Tău?” Și Îngerul Domnului i-a zis: „De ce întrebi de numele Meu, când vezi că este minunat?” Și Manoah a luat iedul și darul de mâncare și le-a adus Domnului pe stâncă. Și El a făcut ceva minunat; și Manoah și soția lui se uitau. Și a fost așa: pe când se înălța flacăra de pe altar spre ceruri, Îngerul Domnului S-a înălțat în flacăra altarului; și Manoah și soția sa s-au uitat și au căzut cu fața la pământ. Și Îngerul Domnului nu S-a mai arătat lui Manoah și soției sale. Atunci Manoah a cunoscut că era Îngerul Domnului.

Din tot ce Manoah a auzit și a trăit, i-a devenit clar, că un oaspete deosebit era în vizită la el. Este evident, că el a avut impresia, că are a face cu o persoană divină. Aceasta se vede din faptul, că el vrea să aducă o jertfă oaspetelui lui, ceva, care numai lui Dumnezeu poate fi adus. Jertfa, pe care el vrea s-o aducă, este aceeași cu jertfa pe care a adus-o Ghedeon în capitolul 6 oaspetelui său ceresc. Și cu toate acestea Manoah nu știa pe cine are în realitate înaintea sa.

Abia în versetul 21 recunoaște, că el a stat față în față cu îngerul Domnului. Că Manoah încă nu știa pe cine are înaintea lui, devine clar și din ceea ce îi spune îngerul Domnului în versetul 16. El trebuie să aducă jertfa Domnului, și nu unuia, pe care el nu îl cunoștea. Aceasta ne explică, că Dumnezeu vrea să fie onorat de oamenii care Îl cunosc și prin credință au legătură cu El. El nu poate primi nicio jertfă, care rezultă din sentimente vagi despre El. Aceasta este ca și la tânărul bogat, care numește pe Domnul Isus »Bunule Învățător«, dar fără să înțeleagă pe cine are înaintea lui (Marcu 10.17-18).

Numai atunci când Manoah Îl recunoaște ca Domn, ca Dumnezeu, vrea El să primească jertfa, respectiv venerația, însă aducerea jertfei trebuie să aibă loc atunci corespunzător cu indicația, pe care El o dă. Aceasta îl face pe Manoah să pună întrebarea, pe care femeia sa nu a pus-o. El Îl întreabă: »*Care Ți este numele?*« El dorește cu plăcere, să afle mai multe despre El. Numele oferă – așa cum am văzut deja mai înainte – deseori informații, cu ce fel de persoană avem a face. Numele lui Dumnezeu exprimă Ființa Sa. Numele, cu care El Se prezintă lui Manoah, este »*minunat*«. Acest nume Îl întâlnim și în Isaia 9.6. Acolo este clar vorba despre Domnul Isus. Acolo se spune despre El: »*Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii*«. Numele »*Minunat*« redă Ființa Domnului Isus. El este Dumnezeu adevărat și Om adevărat și totuși este o persoană. Această minune este prea mare pentru capacitatea de înțelegere a minții omenești. De aceea numele »*Minunat*«.

Când după aceea Manoah a adus jertfa sa, are loc ceva minunat. Vizitatorul lui se înalță spre cer împreună cu flacăra de foc, care se ridică de pe altar. Aceasta este un tablou a ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus la cruce. Când El a suferit și a murit acolo în focul judecării lui Dumnezeu asupra păcatului, de pe cruce s-a înălțat totodată spre Dumnezeu un miros plăcut. Dumnezeu a fost glorificat prin lucrarea Fiului Său. Pe baza acesteia Dumnezeu I-a dat în cer locul slavei la dreapta Sa.

Noi putem acum ști, că în cer există un Om glorificat. Adunarea este legată indisolubil cu Acesta. Dumnezeu lasă să se vadă această „acțiune minunată” într-un timp, în care decăderea crește, ca să încurajeze pe aceia, care vor să-I slujească cu credincioșie ca nazirei. Prin aceasta privirea este atrasă spre cer. Să privim în sus, »*unde șade Hristos, la dreapta lui Dumnezeu*« (Coloseni 3.1), este atitudinea necesară, ca să poți, ca nazireu, rămâne statornic.

După ce s-a arătat ce nu se cuvine să fie în casa în care se va naște și va crește nazireul (vin și necurăție), acum trece aspectul pozitiv pe prim plan. Casa este umplută totodată cu mirosul plăcut al jertfei, care reprezintă slava lui Hristos. Evanghelia după Marcu, care prezintă pe Domnul Isus ca adevăratul slujitor al lui Dumnezeu, se încheie cu o privire în cer: »*Domnul deci, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu*« (Marcu 16.19). Această privire în cer este o încurajare pentru oricine vrea să facă o lucrare de nazireu pentru Domnul.

Reacția lui Manoah și a soției sale – versetele 22-23

Judecători 13.22-23: Și Manoah a spus soției sale: „Vom muri, cu siguranță, pentru că am văzut pe Dumnezeu!” Și soția lui i-a spus: „Dacă Domnul ar fi vrut să ne omoare, n-ar fi luat din mâinile noastre o ardere-de-tot și un dar de mâncare, nici nu ne-ar fi arătat toate acestea și nici nu ne-ar fi făcut să auzim în timpul acesta lucruri ca acestea”.

Când Manoah înțelege cu cine are a face, îl apucă frica și se teme, că el și soția lui vor muri. Dar pentru aceasta nu există niciun motiv, deoarece jertfa a fost primită. Soția lui a înțeles bine acest lucru. Evident Manoah trage concluzii cu privire la Dumnezeu pornind de la sine însuși. Soția lui trage concluzii cu privire la Dumnezeu pe baza jertfei. Comportarea ei arată siguranța credinței, așa cum o găsim pentru creștini în Romani 8.31-32: »*Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care*

n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?».

Și aici vedem din nou, cum sunt relațiile la această pereche căsătorită. Manoah este din punct de vedere spiritual mai prejos decât soția lui. Ca ajutor adevărat la dreapta lui, ea îi îndreaptă atenția spre valoarea jertfei și spre acțiunea lui Dumnezeu. Este frumos, când un bărbat și o soție se comportă așa unul cu altul și pot reciproc să-și atragă atenția spre astfel de lucruri.

Nașterea lui Samson și prima lui apariție – versetele 24-25

Judecători 13.24-25: Și femeia a născut un fiu și i-a pus numele Samson. Și copilul a crescut și Domnul l-a binecuvântat. Și Duhul Domnului a început să-l miște în Mahane-Dan, între Țoreea și Eștaol.

Făgăduința lui Dumnezeu s-a împlinit. Fiul făgăduit s-a născut, și mama lui îi pune numele Samson. Numele lui este derivat de la cuvântul „soare”. Probabil prin aceasta trebuia să se atragă atenția, că Dumnezeu vrea să lase să strălucească în Israel o lumină nouă în acest timp întunecos, lumina speranței în eliberare. Nu ni se spune cum a trăit el în tinerețea lui, ci ni se face cunoscut numai locul unde el își desfășura activitatea, în Mahane-Dan, deci într-un ținut apropiat.

Lucrarea fiecăruia, care vrea să facă ceva pentru Domnul, începe întotdeauna în imediata apropiere: acasă, în vecinătate, la locul de muncă, în școală. El începe acasă, mai târziu cercul de lucru se va lărgi. Să fi activ la școala duminicală și inactiv acasă, aceasta nu se potrivește. Nu poți „să mergi în misiune”, fără ca mai înainte să nu fi martor acasă, în vecinătate. Și un frate nu poate sluji într-o altă adunare, dacă în adunarea lui niciodată nu își deschide gura. Influența Duhului și a lucrării Sale se face simțită în primul rând în atmosfera de acasă.

Samson crește în condițiile cele mai ideale, cu totul altfel decât Iefta, de exemplu. El are părinți temători de Dumnezeu, Domnul îl binecuvântează, l-a pus deoparte pentru El și Duhul Domnului îl călăuzește chiar din anii tinereții. Cu toate aceste privilegii mari, viața lui Samson ia un parcurs tragic, așa cum ne arată capitolele următoare.

Capitolul 14

Introducere

În acest capitol începe istoria lui Samson, care se împarte în două părți. Ambele părți se încheie cu remarcă, că el a judecat douăzeci de ani pe Israel (capitolul 15.20 și capitolul 16.31). Învățăm din istoria lui, că intențiile lui Dumnezeu, așa cum El le-a făcut cunoscut în capitolul 13, și practica noastră sunt două lucruri diferite. Vedem printr-o ilustrație vie cât de aproape sunt una de alta puterea și slăbiciunea. Nu este vorba de a avea o viață fără greutate, ci de posedarea puterii, ca să învingi aceste greutate. Nimeni nu este lipsit de luptă. Prin luptă poți fi întărit, dar poți suferi și o înfrângere. Această luptă poate fi cauzată de conflicte cu părinții, cu frații sau surorile, cu credincioșii. Lupta poate fi și urmarea conflictelor lăuntrice ca rezultat al eșecului. Întrebarea este, cum reacționăm noi în astfel de situații? Noi nu vom găsi niciodată condiții de viață și de lucru ideale. Deseori ne gândim, că dacă lucrurile din jurul nostru ar fi altfel, atunci am putea cu adevărat să arătăm cine suntem noi. Vedem la Samson, cum el mereu devine fără putere, deoarece nu este în stare să spună „nu” la ispitele din jurul lui, pe care uneori singur le caută. Istoria lui începe exact cu aceasta.

Primul contact al lui Samson cu dușmanul – versetul 1

Judecători 14.1: Și Samson a coborât la Timna și a văzut o femeie în Timna, dintre fiicele filistenilor.

Deseori primul pas, pe care îl face cineva în lucrarea lui Dumnezeu, este caracteristic pentru timpul care urmează. Dacă este un pas greșit, urmările nu vor întârzia să se arate. Aceasta este sigur, când cineva înaintează pe acest drum greșit. Primul pas deschide drumul spre toți ceilalți pași care urmează. De aceea trebuie pus în direcția bună. Iona este în privința aceasta un exemplu grăitor. El a primit misiunea de la Dumnezeu să meargă la Ninive, ca acolo să vestească Cuvântul, dar Iona a mers exact în direcție opusă. Urmarea a fost, că el a ajuns în mari greutate și a adus aceste greutate și asupra altora (Iona 1). Pe drumul îndepărtării de Dumnezeu nu se merge singur. Totdeauna sunt luați și alții alături. Vedem aceasta și aici la Samson. El atrage pe părinți pe drumul lui egoist, greșit.

Primul pas, pe care Samson îl face, pare probabil în exterior să fie în direcția bună. Ar fi fost un pas bun, dacă el s-ar fi dus la Timna, ca să alunge pe filistenii, care erau acolo. Dar comportarea lui arată clar, că el s-a dus la Timna fără să fie însuflețit de o misiune din partea lui Dumnezeu. El este mânat de poftele proprii. El se îndrăgostește acolo de o femeie, care aparținea dușmanilor lui Dumnezeu. El este gata să se unească cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. Din aceasta putem învăța, câtă atracție poate veni din ceva sau din partea cuiva, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune clar, ca noi să nu ne unim cu aceștia.

Noi nu suntem mai buni decât Samson. Filistenii, așa cum am spus, reprezintă un sistem al așa-numitei gândiri creștine, care poate fi înțeles de omul firesc, nenăscut din nou. Sunt gânduri, care în creștinătate au mulți adepți. Ele lingușesc carnea (fîrea pământească); este plăcut să ascuți de ele sau să le privești. Un exemplu simplu vedem în clădirile impunătoare, care au fost

construite și care sunt numite „Casele lui Dumnezeu”. În ele muzica frumoasă, care mărește strălucirea slujbei, gădilă auzul. Toate acestea pot crea impresii mari și pot lucra atrăgător, pot mări prestigiul serviciului divin. Ceea ce reprezintă filistenii se poate aplica la tot ce și-a imaginat omul ca să înfrumusețeze slujirea lui Dumnezeu. Prin aceasta nu vreau să pun la îndoială motivele sincere, prin care uneori aceasta poate au loc. Dar astfel de invenții pur omenești fac ca credința creștină să fie așa de atrăgătoare, că și oamenii nenăscuți din nou vor să aibă o astfel de credință. Cel puțin se simt bine în prezența ei. Cine simte dragoste față de aceste lucruri, acela va cădea în cursa, care și pentru Samson a devenit fatală. Aceasta îmi pare să fie lecția spirituală, pe care noi o putem învăța de aici.

Mai există și o altă lecție de învățat. Când un tânăr vrea să înceapă să slujească Domnului, este foarte important, ca el să nu intre în relații care îl vor împiedeca în lucrare. De aceea orice pas trebuie făcut cu rugăciune și călăuzire divină. Aceasta este valabil în mod deosebit la alegerea soției, cu care el vrea împreună să slujească Domnului. Ea trebuie să aparțină poporului lui Dumnezeu și să posede aceeași credință și aceeași ascultare. Ea trebuie să aibă și același fel de gândire.

Este imposibil lui Samson să mărturisească împotriva dușmanului, în timp ce el are legături cu el. Femeile joacă un rol fatal în viața lui Samson. El a avut trei femei. Ele reprezintă cursele diavolului. Diavolul știe exact prin ce mijloace cel mai tare credincios devine slab, căci fiecare are un punct slab. De aceea și un credincios tare trebuie să fie permanent conștient de slăbiciunea lui. Abia atunci el este tare (2 Corinteni 12.10). Timna înseamnă „partea care a fost repartizată”. Samson părăsește propria parte, ca să caute una la filistenii.

Părinții lui Samson – versetele 2-3

Judecători 14.2-3: Și s-a suit și a spus tatălui său și mamei sale, zicând: „Am văzut o femeie în Timna dintre fiicele filistenilor; și acum luați-mi-o de soție”. Și tatăl său și mama sa i-au spus: „Nu este între fiicele fraților tăi și în tot poporul meu nici o femeie, de te duci să iei soție dintre filistenii cei necircumciși?” Și Samson a zis tatălui său: „Pe ea ia-mi-o, pentru că este potrivită în ochii mei”.

Așa cum am spus, el atrage pe tatăl său și pe mama sa pe drumul lui de neascultare. Ei sunt efectiv afectați de această istorie. Ei înșiși au fost răspunzători de cedarea lor, căci ei personal au primit indicații din partea Domnului. Ei trebuiau să spună „nu”. Într-adevăr, ei au protestat, dar s-au dus totuși cu el.

Din păcate aceasta este comportarea multor părinți, ai căror copii merg pe drumul propriu. Diavolul știe, atunci când poate duce copiii pe un drum greșit, șansa este mare, ca și părinții să-i urmeze. Când Moise a avut a face cu o astfel de viclenie, a recunoscut-o. El nu a acceptat propunerea lui faraon, că părinții aveau voie să plece, dacă copiii vor rămâne în Egipt (Exodul 10.9-11). El știa, că părinții, când vor fi în pustie, vor voi să se reîntoarcă în Egipt, dacă copii vor rămâne în Egipt.

Deci nu este așa, că părinții lui Samson l-au urmat fără să se împotrivescă. Ei aduc obiecțiile lor. Printre flori arată spre prescripțiile lui Dumnezeu din cartea Deuteronomul 7.3. Acolo se spune, că un israelit nu avea voie să se căsătorească cu cineva dintre națiunile, în mijlocul cărora

locuia. Cu toate obiecțiile părinților, Samson rămâne la ce ceea ce și-a propus. În răspunsul lui se exprimă, că el urmează plăcerile proprii. Afirmatia »Ia-mi-o, căci îmi place« nu este vorbirea unui nazireu, care a renunțat la plăcerile proprii. Cine este pus de-o parte pentru Domnul, pentru acela lepădarea de sine trebuie să fie caracteristică. Samson nu întreabă, dacă femeia place Domnului.

Venit de la Domnul – versetul 4

Judecători 14.4: Și tatăl său și mama sa nu știau că lucrul acesta era de la Domnul, pentru că el căuta o ocazie împotriva filistenilor. Și pe timpul acela filistenii stăpâneau peste Israel.

Versetul acesta pare să se contrazică. Cum poate ceva greșit să vină de la Domnul? Aici trebuie să fim foarte atenți. Aici nu spune că Dumnezeu *a făcut* ceva greșit. *El* nu pricinuieste păcatul. Ceea ce face El, este că El folosește drumul greșit al lui Samson pentru scopurile Sale. Așa este Dumnezeu suveran peste toată nebunia noastră; El poate s-o folosească pentru scopurile Sale.

Aceasta nu poate fi niciodată o scuză pentru dorința după această nebunie, tot așa cum El nu este inițiatorul nebuliei noastre. Un exemplu pentru aceasta citim în Faptele apostolilor 2.23: »Pe Omul acesta (pe Domnul Isus), dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fără de lege.« Vedem aici, pe de o parte, planul și cunoașterea anticipată a lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, acțiunea rea a omului. Lucrul minunat este, că crima oamenilor, pe care ei au făcut-o Domnului Isus, se potrivea cu planurile lui Dumnezeu și El a folosit-o pentru scopurile Sale. Aceasta nu dezleagă pe om de vina lui. El este vinovat de moartea Domnului Isus. Faptul că Dumnezeu o folosește, Îl face pe Dumnezeu mare. El folosește acțiunea vinovată a omului, ca prin aceasta să Se glorifice pe Sine Însuși. Toate acestea arată, cât de suveran stă Dumnezeu peste tot ce face omul.

Ceva asemănător întâlnim în 2 Cronici 11.4. Dumnezeu spune acolo despre împărțirea lui Israel în două seminții și zece seminții, ca urmare a necredincioșiei lui Solomon și a lui Roboam: »Căci de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta.« Înseamnă aceasta, că Dumnezeu a pricinuit această împărțire? Nicidecum! Dumnezeu nu este inițiatorul răului. Înseamnă exclusiv, că Dumnezeu folosește necredincioșia omului, ca să împlinească planurile Sale. Încă o dată: aceasta nu scuză pe om; el primește roada faptelor lui. Dar Dumnezeu stă deasupra faptelor oamenilor: El nu este pus în încurcătură de acestea, ci știe cum să le folosească pentru îndeplinirea planurilor Sale.

Vreau să mai dau un exemplu, de data aceasta din practica vieții. Este strâns legat de ceea ce se spune aici despre Samson, și poate una sau alta să clarifice mai bine. Când un tânăr credincios intră în relații cu o fată necredincioasă, sau o tânără credincioasă intră în legătură cu un tânăr necredincios, atunci aceasta este o relație, pe care Biblia o interzice categoric: »Nu vă înjuगाți la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?« (2 Corinteni 6.14). Dumnezeu poate să folosească această relație, ca să salveze pe cel necredincios. Însă aceasta trebuie total despărțită de comportarea celui credincios. Mântuirea celui necredincios este exclusiv lucrarea harului lui

Dumnezeu. În niciun caz nu este meritul credinciosului. Acesta trebuie să-și mărturisească păcatele, altfel din această relație nu va rezulta nicio fericire permanentă pentru acest pământ.

Samson ucide un leu – versetele 5-6

Judecători 14.5-6: Și Samson și tatăl său și mama sa au coborât la Timna. Și au venit la viile din Timna. Și, iată, un leu tânăr răcnea în calea lui. Și Duhul Domnului a venit peste el; și el l-a sfâșiat cum se sfâșie un ied și nu era nimic în mâna lui. Și n-a spus tatălui său, nici mamei sale ce făcuse.

Părinții lui Samson îl urmează pe un drum greșit. Să ne imaginăm: nazireul, despre care Dumnezeu a spus, că el va începe *»să salveze pe Israel din mâna filistenilor«* (capitolul 13.5), se va căsători cu o filisteancă! Pe drum în spre Timna, în apropiere de vii, îi iese un leu în întâmpinare. Se pare că pentru un timp scurt a mers pe un alt drum decât părinții săi, căci mai târziu ei nu știu ce s-a petrecut acolo (vezi și versetul 8). Din aceasta rezultă iarăși unele lecții pentru noi, pe care trebuie să le învățăm.

În primul rând viile: ele reprezintă un mediu deosebit de periculos pentru un nazireu, care nu avea voie să mănânce din roada viței de vie (Numeri 6.3). Samson caută pericolul. El merge până la graniță. Cine vrea să fie un nazireu adevărat, acela va rămâne cât se poate de departe de locurile periculoase. Samson face, ceea ce se poate petrece și în viața tinerilor creștini. Ei merg din curiozitate în locurile despre care ei știu, că ar fi mai bine să nu meargă acolo. Disco, film, chioșcul de reviste, bâlciuri, cartierele cu bordeluri ale orașelor mari, acestea sunt locuri în care un creștin nu are ce căuta fără un motiv bine întemeiat. Pericolul este mare, ca acolo să ne pândescă *»un leu«*. Leul este aici un tablou al diavolului. *»Fiți treji, și vegheați* (aceasta înseamnă: nu vă lăsați influențați; aici este vinul)! *Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită«* (1 Petru 5.8). Dacă părăsim cărarea ascultării, diavolul va veni asupra noastră.

În 1 Împărați 13 este vorba și de cineva, care întâlnește un leu pe cărarea lui. Acest leu a fost folosit de Dumnezeu, ca să omoare pe omul lui Dumnezeu, care s-a abătut de pe drumul, pe care Dumnezeu i l-a trasat. La Samson nu merge așa de departe, așa cum din fericire la tinerii creștini nu totdeauna se merge așa de departe, atunci când din curiozitate vizitează locuri greșite. Când atacurile brutale sau forța de atracție captivantă a ispitei vine compact spre ei, ei fug repede. Fuga rapidă de la un loc greșit, la care s-a ajuns prin propria vină, este o înfrângere, pe care noi trebuie s-o mărturisim. Aceasta nu lasă în urma ei nicio mărturie pentru Domnul în locul acela.

Samson nu folosește forța sa, ca să bată pe dușman, ci ca să se elibereze pe sine însuși.

Înfrângerea lui Samson – versetul 7

Judecători 14.7: Și a coborât și a vorbit cu femeia aceea și ea a fost bună în ochii lui Samson.

Caracteristic pentru Samson este forța lui mare. Dumnezeu i-a dat această forță corporală enormă, ca să poată birui pe filistenii. Pentru noi aceasta înseamnă, că noi avem nevoie de forță, ca să biruim ceea ce este reprezentat prin filistenii. În 2 Timotei 1.7 se spune: »*Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.*« Fiind dependenți de puterea Duhului Sfânt, noi vom putea să biruim lucrurile, pe care oamenii și le-au gândit, ca să facă credința creștină mai atrăgătoare. Aceasta înseamnă, că noi vom recunoaște astfel de lucruri și le vom respinge. Însă noi nu vom experimenta puterea Duhului, dacă vom lăsa carnea noastră (firea pământească) să lucreze. Atunci vom cădea ușor pe panta dorinței după senzații omenești în loc de dorința după Cuvântul lui Dumnezeu. După părerea celor firești, credința trebuie să devină o trăire de evenimente plăcute.

Samson, prin puterea Duhului, a biruit leul. Însă la ispita venită printr-o femeie a căzut. Fiicele filistenilor simbolizează principii care fac serviciul divin plăcut și atrăgător pentru carne (firea pământească). Pentru aceasta se stabilesc tot felul de reguli, care să facă „gustoasă” slujirea lui Dumnezeu, cum ar fi muzică frumoasă, vorbitori care impresionează, lucrări auxiliare exterioare. Oamenii trebuie momiți cu tot ce îi atrage. Toate aceste lucruri nu sunt un ajutor pentru un nazireu, ci sunt obstacole.

Miere din leu – versetele 8-9

Judecători 14.8-9: Și s-a întors după un timp ca s-o ia și s-a abătut să vadă trupul mort al leului; și, iată, în trupul mort al leului era un roi de albine și miere. Și a luat miere în mâinile sale și a mers și mânca mergând. Și a venit la tatăl său și la mama sa și le-a dat și ei au mâncat; dar nu le-a spus că scosese mierea din trupul mort al leului.

Când Samson se duce să-și ia de soție femeia filisteancă, trece scurt pe la locul unde a omorât leul. El vede acolo un cuib de albine, care a adunat miere în cadavrul leului. Din moarte rezultă o activitate care se revarsă și este ordonată (aceasta este prezentată prin cuibul de albine). Produsul albinelor, rezultatul activității lor, este mierea. Mierea împreună cu laptele constituie binecuvântarea țării: Israel era o țară, în care curgea lapte și miere (Exodul 3.8 și alte locuri).

Vedem aici prezentat simbolic, că din moarte rezultă viața. Acest tablou vorbește despre moartea lui Hristos, chiar dacă el este în legătură cu abaterea lui Samson, »*care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie*« (2 Timotei 1.10). Credinciosul primește toate din moartea lui Hristos. Mierea este aici un produs al muncii în comun al albinelor harnice, care se află în corpul unui leu mort. Mierea simbolizează dulcele, partea plăcută din creație, ceva, pe care Dumnezeu l-a dat în relațiile naturale ale oamenilor între ei. Una din caracteristicile »zilelor din urmă« este că oamenii vor fi »*fără dragoste*«, adică, »*fără dragoste firească*« (2 Timotei 3.3; această epistolă amintește în mod deosebit de istoria lui Samson). Pentru a putea savura dulceața dragostei unul față de altul în căsnicie și familie, trebuie ca moartea lui Hristos să fie fundamentul. Dacă această moarte este punctul de plecare

al vieții noastre, atunci noi vom lucra împreună la pregătirea mierii. Aceasta necesită o activitate intensă de echipă, care se hrănește din dragoste. Filistenilor le este complet străină o astfel de activitate. În zilele, pe care le descrie 2 Timotei 3, este necesară posedarea vieții spirituale active, și puterea lui Dumnezeu ne vine în ajutor în această privință. După învierea Sa, Domnul Isus S-a arătat ucenicilor în Ierusalim. Ei erau acolo împreună și Domnul i-a întrebat, dacă au ceva de mâncare. Atunci I-au dat, alături de o bucată de pește prăjit, și o bucată dintr-un fagure de miere. Roadă morții Sale a fost, că ucenicii au fost împreună, și din această »roadă« au dat Domnului lor să mănânce. El a venit acolo, ca să primească roada din lucrarea Sa.

Samson a luat puțină miere în mâna sa și a mâncat din ea. Mâna, care a omorât leul, a fost și mâna care a ținut strâns binecuvântarea rezultată prin omorârea leului. Fiecare victorie, pe care credinciosul o obține în viața lui împotriva diavolului, de exemplu, prin aceea că se împotrivesc unei ispite, îi dă hrană. În fond el a obținut această victorie prin puterea lui Dumnezeu! Această conștiință te face mulțumitor și împiedică îngâmfa.

Este regretabil, că Samson nu povestește nimic părinților despre experiențele sale. Dacă noi lăsăm pe părinți să aibă parte de experiențele, pe care noi ca credincioși tineri le facem cu Domnul, aceasta este un lucru bun. Sunt părinți, care nu cunosc pe Domnul; atunci este greu să le împărtășim astfel de experiențe. Sunt însă și părinți, care cunosc pe Domnul, dar arată puține interese. În mod deosebit în acest ultim caz experiența noastră poate fi probabil un imbold pentru ei, ca să se ocupe din nou cu Domnul și Cuvântul Său. Atunci poți trăi opusul a ceea ce am spus mai înainte despre Samson. El a atras pe părinții săi pe un drum greșit; noi putem să-i aducem pe un drum bun. Probabil că Samson nu a vrut să povestească părinților săi, deoarece el a știut în adâncul inimii lui, că el a fost ocupat cu îndeplinirea unui plan greșit. Puterea corpului lui era mare, dar el nu a avut suficientă putere spirituală, ca să se elibereze din această cursă.

Masa de sărbătoare începe – versetele 10-11

Judecători 14.10-11: Și tatăl său a coborât la femeia aceea. Și Samson a făcut acolo un ospăț, pentru că așa obișnuiau tinerii să facă. Și a fost așa: când l-au văzut ei, au luat treizeci de tovarăși, și ei erau cu el.

Când s-a ajuns odată pe panta greșită, atunci se alunecă tot mai adânc. Samson se așază aici, ca să spunem cu cuvintele din Psalmul 1.1, »pe scaunul celor batjocoritori«. Aceasta este urmarea comportării fără putere a tatălui său. Acesta a protestat într-adevăr, dar în continuare a împlinit dorința fiului său. Un simplu protest, fără o comportare consecventă rămâne fără rezultate. Proverbele 29.19 atenționează cu privire la o astfel de comportare: »Nu prin vorbe se pedepsește un rob, căci chiar dacă pricepe, n-ascultă.«

Samson stă așa de mult sub influența filistenilor, că el organizează o masă de sărbătoare, și anume, după obiceiurile care se practicau între tinerii filistenii. Este o sărbătoare, la care lumea poate să contribuie. Se organizează după principiile și normele unei generații noi. Pentru tinerii credincioși există totdeauna pericolul, să sărbătorească într-un fel, care se practică și în lume. La tineri se aude deseori expresia: „Toți fac așa”. În felul acesta se face, ce face mulțimea în modă, la sărbători și chiar la alcătuirea întrunirilor Bisericii. Aproape că nu se mai întreabă, ce

spune Cuvântul lui Dumnezeu în privința aceasta. Cine vrea să pună aceste lucruri în lumina Bibliei, i se oferă să audă remarci de felul următor: „depășit” sau „nu este la înălțimea timpului”.

Samson nu s-a întrebat, cum vrea Dumnezeu, ca el să procedeze. El nici nu putea aceasta, căci el era preocupat cu un lucru greșit. Nu ne putem aștepta la nimic altceva, decât să i se ofere lucruri rele. Dar aceasta nu este totul: el a venit, să se căsătorească cu o femeie, însă el primește 30 de însoțitori ai miresei. Această lecție ne învață: cine face un compromis într-un punct, după aceea va avea această comportare în mult mai multe puncte. Cine admite un principiu al filistenilor, va prelua tot mai multe principii de la ei. Tot mai mult se pare că poți avea foloase. Aceste chibzuiri devin apoi „prieteni spirituali”.

Ghicitorea – versetele 12-14

Judecători 14.12-14: Și Samson le-a zis: „Să vă pun înaintea o ghicitoare; dacă mi-o veți explica lămurit în cele șapte zile ale ospățului și o veți ghici, atunci vă voi da treizeci de cămăși subțiri și treizeci de schimburi de haine. Dar dacă nu veți putea să mi-o explicați, să-mi dați voi mie treizeci de cămăși subțiri și treizeci de schimburi de haine”. Și i-au zis: „Pune-ne înaintea ghicitoarea ta, ca s-o auzim”. Și el le-a zis: „Din cel care mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață”. Și în trei zile ei nu au putut să explice ghicitoarea.

După aceea Samson se folosește de o experiență, pe care el a făcut-o prin Duhul lui Dumnezeu, ca să amuze pe filistenii. Filistenii sunt oameni, care niciodată nu vor putea să dezlege o astfel de ghicitoare. Ei nu pot pricepe, că din moarte poate ieși viața. Ei pot probabil să dea răspunsuri corecte. Dar aceasta va fi posibil numai atunci când ei preiau aceste răspunsuri de la alții, sau le fură, însă și atunci aceasta are loc după stilul filistenilor.

Noi trebuie să putem dezlega ghicitoarea. Cine dezleagă ghicitoarea primește alte haine. Aceasta este răsplata, care este pusă înainte. Schimbarea hainelor se referă la transformarea modului de viață; ele constituie partea din om, care se vede. Proverbul „haina face pe om” este cunoscut. Noi putem privi ghicitoarea de pe partea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că viața noastră se va schimba, atunci când noi cunoaștem cu adevărat faptul, că din moartea Domnului Isus pentru noi a rezultat viața. Aceasta va influența atitudinea și comportarea noastră, tot ce oamenii văd la noi. Noi vom începe să arătăm un stil nou de viață. Dezlegarea ghicitorii trebuie să fie urmarea unui exercițiu spiritual lăuntric. Când am ajuns așa de departe, vom învăța să recunoaștem, că nu există nimic, care să aibă oricât de mică valoare, dacă nu l-am primit prin moartea lui Hristos. Rezultatul acestui fapt va deveni vizibil prin felul în care ne comportăm unii cu alții în familie sau în Adunarea (Biserica) locală: în dragoste, din care rezultă cel ce mănâncă și dulceața.

Dacă însă privim ghicitoarea din partea lui Samson, vedem că el simbolizează pe acela, care face cunoscut lumii religioase experiențe spirituale, ca un fel de „amuzament”. Dacă ghicitoarea nu va fi dezlegată, Samson urma să primească 30 de haine de sărbătoare. De la cine? De la filistenii. Ele nu îi vor aduce niciun câștig, ci pierdere.

Cine face paradă de experiențele lui, este în pericol să preia obiceiurile și comportarea „lumii creștine”. Dar și atunci când ghicitoarea va fi dezlegată în felul filistenilor, rezultatul nu este, că cel care a dezlegat ghicitoarea se va schimba prin aceasta. Vedem ce face Samson: el dotează

în cele din urmă pe filistenii cu o serie de haine de sărbătoare filistene (vezi versetul 19). Schimbarea nu este o schimbare esențială.

Dar să vedem însemnătatea ghicitorii! Ce prezintă ea? Diavolul este cel ce mănâncă, leul. Un leu învins îngrijește pentru »mâncare«, pentru hrană spirituală. Leul a fost învins la cruce. Domnul Isus a nimicit la cruce pe acela »care are puterea morții, adică pe diavolul« (Evrei 2.14). Prin aceasta s-au deschis visteriile lui Dumnezeu și noi ne putem hrăni cu toate lucrurile prețioase, care sunt urmarea victoriei Domnului Isus. Aplicat la experiențele noastre, o victorie asupra diavolului ne dă putere și înviore.

Cum a fost dezlegată ghicitoarea – versetul 15-18

Judecători 14.15-18: Și a fost așa: a șaptea zi au zis soției lui Samson: „Înduplecă pe soțul tău să ne explice ghicitoarea, ca să nu te ardem cu foc, pe tine și casa tatălui tău. Ca să ne prădați ne-ați chemat, nu-i așa?” Și soția lui Samson a plâns înaintea lui și a zis: „Tu mă urăști și nu mă iubești. Ai pus înaintea o ghicitoare fiilor poporului meu și nu mi-ai explicat-o!” Și el i-a zis: „Iată, n-am explicat-o nici tatălui meu, nici mamei mele și să ți-o explic ție?” Și ea a plâns înaintea lui șapte zile, cât au avut ospățul. Și a fost așa: a șaptea zi, el i-a explicat-o, pentru că stăruia de el. Și ea a explicat ghicitoarea fiilor poporului ei. Și, în ziua a șaptea, înainte de apusul soarelui, bărbații cetății i-au zis: „Ce este mai dulce decât mierea? Și ce este mai tare decât un leu?” Și el le-a zis: „Dacă n-ați fi arat cu juncana mea, n-ați fi dezlegat ghicitoarea mea”.

Metoda, cu care filistenii trec la lucru, ca să primească dezlegarea ghicitorii, arată caracterul lor nemilos. Ei amenință pe soția lui Samson, că o vor arde, dacă ea nu va afla de la el dezlegarea ghicitorii și nu le-o va face cunoscut. Femeia arată, că cu toată legătura ei cu Samson, în fond a rămas o filisteancă. Relațiile ei cu el nu au avut nicio influență asupra inimii ei. Ea se simte încă una cu filistenii și în versetul 16 vorbește despre »fiii poporului meu«. Ea îl șantajează cu una din cele mai puternice arme, pe care o posedă o femeie, și anume cu sentimentele ei. Evident Samson nu era suficient de matur față de această armă. El devine un Samson sărman, slab, care nu poate să păstreze niciun secret pentru el. Aceasta se va mai întâmpla o dată, și atunci se va sfârși fatal pentru el. Din ambele cazuri putem învăța, că ceva, pe care noi îl admitem în viața noastră ca „partener” nepermis (în sensul ideilor nepermise, felul de comportare, legături), va deveni trădătorul tainelor noastre. Trădarea înseamnă să faci pact cu dușmanul. Trădarea constă în aceea, că noi ca credincioși cunoaștem dezlegarea ghicitorii, dar ne comportăm ca dușmani față de ea. Deci ea nu produce nicio schimbare în viața noastră.

Samson nu a avut multă bucurie de toată această sărbătoare. Nu este nimic sărbătoresc, când mireasa ta încearcă cu lacrimi să-ți smulgă o taină, pe care vrei s-o păstrezi pentru tine. Toată această relație arată clar, că fiecare trăia izolat, fiecare pentru el. Însă cel care a avut cel mai mult de pierdut în această întâmplare este femeia. Ea nu a căutat pe Samson; el a vrut s-o aibă. Prin atitudinea lui, el face ca și pentru ea sărbătoarea să nu fie o plăcere deplină. Așa este totdeauna și astăzi în practică. Într-o căsnicie între un credincios și un necredincios, cel necredincios este cel prost, este jertfa. Cel necredincios gândește să se căsătorească cu cineva, cu care poate avea plăceri în viață. În gândurile sale nu se căsătorește cu o creștină, ci cu o femeie care i se potrivește (respectiv, invers). Foarte curând se va arăta, că cel credincios (în

măsura în care acesta mai acordă valoare credinței) nu va vrea să meargă la tot felul de distracții sau prieteni, unde cel necredincios s-ar duce cu plăcere. Desigur s-a vorbit despre aceasta în timpul cât au fost prieteni, sau logodiți, dar realitatea se dovedește când ești puțin mai mult timp căsătorit.

Răsplătirea – versetele 19-20

Judecători 14.19-20: Și Duhul Domnului a venit peste el și el a coborât la Ascalon; și a lovit dintre ei treizeci de bărbați și le-a luat hainele și a dat schimburile de haine celor care au dezlegat ghicitoarea. Și mânia lui s-a aprins și s-a suit la casa tatălui său. Și soția lui Samson a fost dată tovarășului său, cu care el se împrietenise.

Samson este cel care pierde. Mai întâi pierde provocarea prin ghicitoare. El trebuie să dea miza și să facă rost de cele 30 de haine de sărbătoare. Pentru aceasta se duce la Ascalon, una din cele cinci cetăți ale filistenilor. Acolo omoară 30 de oameni și dă hainele acestora acelor care au dezlegat ghicitoarea. Învățătura este, că „ghicitoarea” crucii Domnului Isus poate fi „dezlegată” de necredință, dar apoi nu schimbă cu adevărat lăuntric viața. Îmbrăcămintea rămâne filisteană. Este remarcabil, că aici citim din nou, că Duhul Domnului a venit peste el, cu toate că el era preocupat să-și îndeplinească o înțelegere, pe care niciodată nu ar fi trebuit s-o facă. Probabil aceasta are a face cu faptul, că aici el luptă efectiv cu dușmanii poporului lui Dumnezeu și de aceea era preocupat cu îndeplinirea misiunii sale propriu-zise. Afară de aceasta el își pierde soția. Ea este dată altuia. Acesta ar putea să fie motivul pentru care el s-a dus mânios acasă. Socrul lui nu știe dacă Samson se va mai reîntoarce vreodată. De altfel căsnicia nu a fost în totul legitimă, deoarece Samson nu a avut încă nicio relație cu femeia. Când bărbatul a dat pe fiica sa altuia, nu a bănuțit care vor fi urmările pentru el și pentru fiica lui.

Capitolul 15

Introducere

Acest capitol descrie – în sens practic – sfârșitul lucrării lui Samson pentru Dumnezeu; ultimul verset arată clar aceasta. În acest capitol Samson nu mai este recunoscut de Dumnezeu ca slujitor al Lui, cu toate că Îl mai folosește o dată.

Legătura se întrerupe – versetele 1-2

Judecători 15.1-2: Și a fost așa: după un timp, în zilele secerișului grâului, Samson a vizitat-o pe soția sa cu un ied dintre capre. Și a zis: „Voi intra la soția mea în cameră”. Dar tatăl ei nu i-a dat voie să intre. Și tatăl ei a zis: „Gândeam, desigur, că o urăști de tot, de aceea am dat-o tovarășului tău. Nu este sora ei cea mai mică mai frumoasă decât ea? Te rog, să fie a ta în locul ei”.

Când mânia lui s-a potolit întrucâtva, Samson s-a dus la femeia lui, ca prin relații sexuale să realizeze căsătoria. El ia un ied cu el, probabil să sărbătorească împreună cu familia lui și câțiva invitați. Sunt zilele în care se recolta grâul, sfârșitul lunii mai, începutul lunii iunie, și cu această ocazie aveau loc tot felul de festivități. S-ar putea, ca el să fi luat acest ied cu el, deoarece se simțea vinovat, că a lăsat-o să plece. Un ied era folosit deseori la jertfele pentru păcat. În sens spiritual, recoltarea grâului vorbește despre Domnul Isus și despre roadele lucrării Sale pe cruce. El spune în Ioan 12.24: »*Dacă grăunțele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.*« În zilele, când grâul era de recoltat, Samson s-a dus să viziteze o femeie filisteancă, ca să confirme legătura lui cu ea! Spiritual aceasta înseamnă probabil: un nazireu trebuie să înțeleagă, prin faptul că el vede roadele lucrării Domnului Isus, cât de imposibil este să intri în legătură cu „ceva”, care nu se bazează pe această lucrare.

În orice caz, era de neimaginat, că Dumnezeu va accepta această legătură. Este inimaginabil, că un nazireu se căsătorește cu o filisteancă! Dumnezeu împiedică, ca această căsnicie să se încheie. Dar filistenii sunt totdeauna gata pentru o legătură nouă: tatăl îi oferă o altă fiică, mult mai frumoasă decât prima. Dar Samson nu acceptă aceasta. El se simte înșelat și începe să se răzbune.

Răzbunarea lui Samson – versetele 3-5

Judecători 15.3-5: Și Samson le-a zis: „De data aceasta voi fi nevinovat față de filistenii, deși le voi face rău!” Și Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi și a luat făclii și le-a legat coadă de coadă și a pus o făclie la mijloc, între cele două cozi. Și a aprins cu foc făcliile și le-a dat drumul în holdele filistenilor și a ars și snopii și grâul care stătea în picioare și grădinile de măslini.

Legătura cu filistenii a adus lui Samson numai necazuri. El însuși este supărat și acționează sub călăuzirea firii pământești. Aici nu este vorba nicidecum de Duhul Domnului, care vine peste Samson. El se folosește de puterea lui deosebită, ca să prindă vulpi, de fapt șacali. Acestea sunt animalele cele mai necurate, pe care le cunoaște un iudeu, și pe care cu siguranță un nazireu nu le atinge. Vulpile stau în Biblie în legătură cu: slăbiciunea (Neemia 4.3), necurăția (Psalmul 63.11), păcatul (Cântarea cântărilor 2.15). El face vulpile necurate mijloace ale răzbunării sale. Deseori se folosesc mijloace necurate, păcătoase, ca să se exprime propria supărare. Însemnătatea unei făclii depinde de cel care o aprinde. Când Dumnezeu o aprinde, ea are o însemnătate pozitivă, ca de exemplu în Geneza 15. Aici Samson o aprinde; aici ea vorbește despre mânia firii pământești. În epistola lui Iacov 3.5-6 focul este comparat cu limba omenească: *»Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri.«* Focul poate să-și facă bine lucrarea numai atunci când este ținut sub control, ca și limba. Stăpânirea de sine este indispensabilă în acest caz. Cine face ca Samson și nu-și înfrânează limba, poate să provoace cele mai mari catastrofe: războaie mondiale și certuri între frați. Focul este legat aici de coadă. În Biblie se face uneori aluzie la învățăturile greșite folosind coada ca simbol: *»Prorocul, care învață pe oameni minciuni, este coada«* (Isaia 9.15; vezi și Apocalipsa 9.10-19). Samson a decăzut aici foarte mult de la demnitatea lui de nazireu. Ce diferență între Samson și cele 300 de vulpi ale sale și Ghedeon și cei 300 de însoțitori ai săi!

Să recapitulăm ce este prezentat în această lucrare a lui Samson. Vulpile sau șacalii sunt animale necurate, care scobesc în pământ și se hrănesc cu stricăciuni. Ele simbolizează lucrurile necurate, păcătoase, pe care un credincios le poate folosi, ca să se răzbune pentru nedreptatea suferită. Aceasta poate de exemplu să aibă loc cu focul limbii, răspândind minciuni și zvonuri rele.

Rezultatul este, că recolta țării este nimicită. Atât cerealele nerecoltate, cât și cele treierate, și chiar și grădinile de măslini, ard în foc ca urmare a mâniei lui Samson, și nu mai pot fi folosite ca hrană. Ar fi fost mai bine ca Samson să alunge pe filistenii și recolta țării s-o dea la concetățenii lui. Cât de des cearta personală nu a fost cauza nimicirii binecuvântării, care ar fi putut fi savurată. În multe adunări (Biserici) locale domnește neliniște mare, deoarece credincioșii se ceartă între ei. Roadă țării simbolizează binecuvântările, cu care creștinul este binecuvântat în locurile cerești (Efeseni 1.3). Această roadă este foarte bogată; și noi trăim în timpul *»seceratului grâului«* (așa cum se spune în versetul 1). În loc să se lupte împotriva dușmanului, și în felul acesta să se salveze recolta din mâna dușmanului, au loc certuri de cuvinte, *»care nu duc la alt folos, decât la pieirea celor ce le ascultă«* (2 Timotei 2.14). Urmarea este, că nu mai rămâne nimic pentru a savura. Cauza tuturor acestor stări de lucruri este „numai” un suflet rănit, care nu este în stare să aducă înaintea Domnului problema sa. În loc să se caute o rezolvare împreună cu Domnul, se pornește de unul singur la lucru în chip firesc.

Mânia filistenilor și răspunsul lui Samson – versetele 6-8

Judecători 15.6-8: Și filistenii au zis: „Cine a făcut aceasta?” Și li s-a răspuns: „Samson, ginerele timneanului, pentru că i-a luat soția lui și a dat-o tovarășului său”. Și filistenii s-au suit și au ars-o cu foc pe ea și pe tatăl ei. Și Samson le-a zis: „Dacă faceți astfel, hotărât mă voi răzbuna pe voi și apoi voi înceta”. Și i-a bătut crunt la șold și la coapse. Și a coborât și a locuit în crăpătura stâncii Etam.

Când filistenii au aflat care a fost cauza mâniei lui Samson, au lovit femeia (și pe tatăl ei) cu soarta, cu care ei au amenințat-o în capitolul 14.15. Samson acționează din nou călăuzit de sentimente de răzbunare, însă de data aceasta ele sunt mai degrabă justificate. Acum nu este vorba de o stare de supărare proprie, ci de răzbunarea unei fapte brutale. Samson începe o luptă directă și publică cu dușmanul. În cuvinte scurte se face cunoscut, că el a obținut o victorie mare.

După aceea el coboară și locuiește în crăpătura stâncii Etam. Stânca este un loc potrivit de locuit pentru un popor lipsit de putere, așa cum sunt șoarecii de munte (Proverbe 30.26) și pentru toți oamenii cu »părul lung«. Și Moise a cunoscut acest loc (Exodul 33.21-22). Stânca este un tablou despre Hristos (1 Corinteni 10.4), care este prezentat aici ca loc de ședere al credinței, adevărata reședință a nazireului. Samson nu se întoarce înapoi la casa tatălui său, așa cum a făcut mai înainte (capitolul 14.20), ci rămâne să locuiască independent în acest loc. El locuiește acolo despărțit de filistenii, dar și despărțit de poporul necredincios al lui Dumnezeu.

Filistenii și bărbații din Iuda – versetele 9-13

Judecători 15.9-13: Și filistenii s-au suit și și-au așezat tabăra în Iuda și s-au răspândit în Lehi. Și bărbații din Iuda au zis: „Pentru ce v-ați suit împotriva noastră?” Și ei au zis: „Ne-am suit ca să-l legăm pe Samson, ca să-i facem cum ne-a făcut el nouă”. Și trei mii de bărbați din Iuda au coborât la crăpătura stâncii Etam și au zis lui Samson: „Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi? Și pentru ce ne-ai făcut aceasta?” Și el le-a zis: „Cum mi-au făcut, așa le-am făcut”. Și ei i-au zis: „Am coborât să te legăm, ca să te dăm în mâna filistenilor”. Și Samson le-a zis: „Jurați-mi că nu vă veți arunca voi înșivă asupra mea”. Și i-au vorbit, zicând: „Nu; ci te vom lega și te vom da în mâna lor, dar hotărât, nu te vom omori”. Și l-au legat cu două funii noi și l-au scos din stâncă.

După lovitură mare, pe care Samson a dat-o filistenilor, filistenii sunt acum la rând să se răzbune. Este Iuda, care trebuie să sufere răzbunarea din cauza lui Samson. În afară de motivul direct, pentru care filistenii au acționat, acțiunea lor poate fi înțeleasă și spiritual: când Samson și-a ocupat locul de despărțire în crăpătura stâncii Etam, dușmanii devin activi. Un creștin credincios este mult mai mult ținta atacurilor dușmanului, decât un creștin superficial.

Bărbații din Iuda se informează despre pretențiile filistenilor. Ei au aflat, că filistenii au venit să lege pe Samson. Aplicat spiritual, acesta este totdeauna unul din scopurile dușmanului. În creștinătate aceasta s-a făcut chiar cu Duhul Sfânt, care a fost, ca să zicem așa, pus în cătușe.

Mult mai rea decât pretenția filistenilor este comportarea lui Iuda. Evident ei nu mai suferă sub domnia filistenilor. Jugul nu mai apasă, deoarece ei s-au obișnuit cu el și l-au acceptat. Ei îl acuză pe Samson, că i-a adus într-un astfel de conflict cu dușmanul, care era totuși așa de prietenos cu ei. »Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi?« Așa de mult căzuse Iuda. Iuda înseamnă „cântare de laudă”, „lauda lui Dumnezeu”. Nu este strigător la cer, că tocmai această seminție, cu un astfel de nume, are o astfel de atitudine?

Aceasta vorbește despre acceptarea totală a clericalismului și tradiționalismului. Serviciul divin, la care carnea (fîrea pământească) are conducerea într-o măsură mai mare sau mai mică, este general răspândit. Aceasta are loc în creștinătate acolo unde diferențierea între preoți și

laici a devenit o realitate permanentă, unde serviciul este stabilit de o persoană sau de o grupă de elită, unde propunerile se aprobă democratic, unde reprezentațiile muzicale sunt părți componente de nedespărțit ale serviciului divin; unde serviciul divin (serviciul de laudă) se desfășoară după un program stabilit mai dinainte. În privința aceasta nu mă gândesc numai la anumite orientări bisericești, ci mă refer la toate celelalte comunități de credință creștină. Nu este vorba numai de structura oficială, cu toate că aceasta se observă cel mai repede. Este valabil și pentru acele locuri, unde oficial nu există structuri, dar unde sunt prezente anumite structuri ca urmare a obiceiurilor încetățenite.

Pentru a fi mai clar: vorbesc aici despre caracteristicile unui sistem (oficial sau neoficial) și nu despre oamenii care îi aparțin. Din fericire sunt o mulțime de creștini, care slujesc lui Dumnezeu cu dăruire, dar care nu sunt conștienți de răul care este legat de acest sistem.

Este harul lui Dumnezeu, când El trimite un eliberator, ca aici Samson. Dar Samson este privit ca unul care tulbură liniștea. Cine înfierează tot felul de senzualități, care au ocupat loc în lucrarea personală sau comună pentru Dumnezeu, îi va fi dat să audă, că el se împotrivesc formelor și regulilor care există. El va fi atenționat de exemplu, să nu fie așa de extrem. Nepăsarea va fi îndreptățită. Iuda nu arată aici demnitatea binecuvântării rostită de Iacov în Geneza 49.8-12. În istoria lui Iuda găsim mai multe abisuri de felul acesta, ca de exemplu în Geneza 37.26-28, unde el de asemenea vinde pe cineva.

În loc să se facă una cu vitejii lor și să scape de dușmanul lor comun, bărbații din Iuda se pun pe aceeași linie cu filistenii și se unesc cu scopul lor. De fapt nu prețuiesc absolut deloc pe judecătorul dat lor de Dumnezeu. Samson nu vrea ceartă cu frații săi, oricât de adânc ar fi decăzut și oricât de mult s-ar fi pus de partea dușmanului lor. Tot așa și noi, să nu ne certăm cu frații noștri, ci să luptăm împotriva principiilor care au pus stăpânire pe ei și cu care ei înșiși s-au împăcat. Samson îi roagă solemn să nu-l atace, căci atunci va fi nevoit să se apere, cu toate urmările care vor rezulta pentru Iudei din aceasta. Samson primește garanția, că nu va fi atacat. Ei vor numai să-l lege cu frânghii și să-l dea în mâinile filistenilor. Să ne imaginăm, ce înseamnă aceasta! Bărbații din Iuda se pun de partea filistenilor, ca să le îndeplinească planurile! Samson trebuia să fie reținut de la misiunea sa – oricât ar costa de mult.

Funii noi trebuiau să fie mijlocul potrivit pentru aceasta. Sunt mai ales mijloace populare, prin care creștinii devotați sunt făcuți să cedeze la nazireatul lor. Cuvântul funie vine de la cuvântul „împletură” și redă ideea, că este vorba de un produs omenesc. El se lasă apoi să fie legat și cedează dorințelor lor, deoarece nu vrea să folosească forța lui, sau să abuzeze de ea, luptând împotriva propriului popor.

Eliberat de funiile noi – versetul 14

Judecători 15.14: Când a venit la Lehi, filistenii l-au întâmpinat strigând împotriva lui. Și Duhul Domnului a venit peste el și funiile care erau pe brațele lui s-au făcut ca niște fire de in care sunt arse cu foc și legăturile lui s-au dezlegat de pe mâinile lui.

Când bărbații din Iuda au dus pe Samson la filistenii, aceștia au scos strigăte de bucurie. Credeau că au în mâinile lor pe dușmanul mult urât. Dar bucuria a fost de scurtă durată, căci »*Duhul Domnului a venit peste el*«. Când mijloacele omenești, cu care poate fi legat un nazireu, vin în

contact cu Duhul lui Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu, ele devin ca ceara. Înfăptuirea practică a apelului din 1 Petru 4.11 arde, în vorbire simbolică, toate funiile filistenilor și le face cenușă. Noi suntem acolo încurajați cu cuvintele: *»Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu.«* Aceasta eliberează pe oricine, așa că el poate să practice darurile sale în responsabilitate numai față de Cel care i le-a dat, despărțit de orice părere și intervenție omenească. Aceasta este ceea ce vrea apostolul Pavel să spună, când scrie în Galateni 1.1: *»Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.«* Prin aceasta spune, că în exercitarea slujbei lui de apostol el este liber de orice »funie a filistenilor«.

Desigur aceasta nu înseamnă, că noi nu trebuie să avem nimic a face cu ceilalți și cu observațiile lor referitoare la slujba noastră. În strângerile laolaltă ale Adunării (Bisericii) este valabil, de exemplu: prorocii *»să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece«* (1 Corinteni 14.29). Dar aceasta este cu totul altceva, decât să stabilești de la început, cine trebuie să spună ceva și ce trebuie spus în strângerea laolaltă a Bisericii. Aceasta nu are voie s-o stabilească nimeni, căci în privința aceasta numai Duhul Sfânt trebuie să aibă autoritatea de a da indicații.

O falcă de măgar neuscată – versetele 15-17

Judecători 15.15-17: Și el a găsit o falcă de măgar neuscată și și-a întins mâna și a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni. Și Samson a zis: „Cu o falcă de măgar, o grămadă, două grămezi; cu o falcă de măgar am ucis o mie de bărbați”. Și a fost așa: când a terminat de vorbit, a aruncat falca din mâna lui și a numit acel loc Ramat-Lehi.

Samson s-a eliberat prin puterea Duhului de noile funii. Pentru biruința asupra dușmanilor săi se folosește de o falcă de măgar neuscată. Aceasta se referă la slăbiciunea uneltei în opoziție cu rezultatul. Nimeni nu putea să spună, că victoria lui Samson era rezultatul folosirii unei arme puternice. Este o armă „proaspătă”, nu una „uscată”. Compară cu Ezechiel 37.2, unde este vorba de o vale cu oase »uscate«. Măgarul este mort, dar puterea de viață este încă în oase. Aceasta vorbește despre viața, pe care am obținut-o prin moartea și învierea Domnului Isus, și prin care noi suntem în stare să obținem victorii. Aceasta înseamnă, că noi am recunoscut sentința rostită asupra noastră. Omul natural este pe drept comparat în Exodul 13.13 cu un măgar.

După ce Samson a obținut victoria, el a aruncat arma. El nu vrea s-o păstreze; ea nu trebuie să devină o cursă de cădere pentru el, așa cum a devenit efodul pentru Ghedeon. Arma și-a îndeplinit scopul și aceasta este suficient. Acest principiu este foarte important, atât pentru acela care este folosit pentru lucrare, cât și pentru aceia, cărora li s-a slujit. Deseori este omagiată unealta „slabă”, pe care Dumnezeu în harul Său a vrut s-o folosească: ce vorbitor, ce elocventă! Un model, de felul cum ar trebui să fie, găsim în Faptele apostolilor 8.29. După ce Filip a vestit Evanghelia famenului etiopian și l-a botezat, *»Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut, căci famenul își vedea de drum plin de bucurie«*. Filip și-a făcut lucrarea. El nu avea nevoie de venerație și a obținut un alt câmp de lucru. Și famenul? El nu mai avea nicio privire pentru Filip, nu-i simțea deloc lipsa, căci el primise pe Domnul Isus în inimă și aceasta era mai mult decât suficient.

Fântâna celui ce strigă – versetele 18-19

Judecători 15.18-19: Și îi era foarte sete și a chemat pe Domnul și a spus: „Tu ai dat prin mâna robului Tău această mare victorie; și acum să mor de sete și să cad în mâna celor necircumciși?” Și Dumnezeu a despiciat scobitura stâncii care era în Lehi și a ieșit apă din ea. Și el a băut și suflarea i-a revenit și a trăit. De aceea s-a numit En-Hacore, care este în Lehi până în ziua aceasta.

După această victorie impresionantă lui Samson îi este sete așa de tare, că îi este teamă, că va muri. În nevoia lui strigă către Dumnezeu. Rugăciunea lui (prima, care este amintită despre el!) este scurtă și puternică. Vedem în primul rând, că el dă onoare lui Dumnezeu pentru victorie: »*Tu ai ...*«. Aceasta este frumos. Cu regret credința lui nu este suficientă și începe să se plângă, că va muri, dar de data aceasta din cauza setei, și prin aceasta va cădea în mâna dușmanilor.

Putem învăța din aceasta unele lucruri. În primul rând, lupta nu potolește „setea”. Noi obținem probabil multe victorii pentru Domnul, dar adevărata învioreare nu este în victorie, ci în Domnul Însuși. Vedem mai departe, că setea este o provocare de a ruga pe Dumnezeu pentru salvare. Dumnezeu a dat și mai înainte salvarea, atunci când un întreg popor era însetat. Găsim aceasta în Exodul 17.1-7.

Samson strigă în total de două ori la Dumnezeu, aici și în capitolul 16.28. În ambele situații este ascultat. Dacă ne gândim, că timpul lui Samson corespunde ultimelor zile și timpurilor grele, care sunt descrise în 2 Timotei 3, atunci avem aici o mare încurajare. Vedem, că chemarea Numelui Domnului este un izvor deosebit pentru zilele din urmă. Dumnezeu deschide acest izvor pentru oricine strigă. Cine bea din el, va avea parte de putere, așa cum și Samson a avut parte. Puterea de viață și înviorearea revin. Singura posibilitate, ca să ai parte de învioreare personală sau comună, constă în

- a. conștiința că suntem însetați;
- b. în nevoia noastră să strigăm la Dumnezeu;
- c. să bem din izvorul, pe care Dumnezeu îl deschide.

Se pare că scriitorul acestei cărți vrea să ne îndrepte atenția în mod deosebit, spre faptul că »*izvorul celui ce strigă*« se află »*până astăzi*« la Lehi. Textual aceasta înseamnă, că acest izvor exista și în momentul când s-a scris această carte. Înțelesul spiritual al acestei expresii și puterea morală, care rezultă din ea, este aceasta: izvorul, pe care Dumnezeu l-a deschis, stă totdeauna la dispoziția celui care strigă, și astăzi.

Am amintit mai înainte de locul din evanghelia după Ioan 4, unde Domnul Isus în discuția Lui cu femeia samariteancă vorbește despre izvorul apei vii, care curge în viața veșnică (versetul 14). A bea din izvorul, pe care El l-a deschis, aduce pe »cel ce strigă« în legătură cu viața veșnică. Viața veșnică este: viață în atmosfera Tatălui și a Fiului, în care credinciosul a fost adus prin cunoașterea Tatălui și a Fiului (Ioan 17.3). Viața veșnică este și Domnul Isus Însuși (1 Ioan 5.20). Acolo vrea Duhul Sfânt să ducă pe cel ce strigă și aceasta va potoli setea lui. Viața veșnică nu poate fi lezată de nicio decădere sau atac. Tocmai epistola, care vorbește despre ultimele zile și despre timpurile grele, începe cu referirea la »*făgăduința vieții care este în Hristos Isus*« (2 Timotei 1.1; vezi și versetul 9).

Prin aceasta ochiul nostru este îndreptat spre ceea ce prin Duhul se obține satisfacție lăuntrică, care este mult mai mare decât cea mai mare victorie, și anume, spre Domnul Isus și spre tot ce se găsește în El.

Încheiere – versetul 20

Judecători 15.20: Și el a judecat pe Israel în zilele filistenilor douăzeci de ani.

Samson nu este un eliberator, așa cum au fost înaintașii lui. El a judecat pe Israel, în timp ce filistenii dominau. Este posibil ca Samson să se fi întors înapoi la stânca Etam (versetul 8), ca de acolo să-și îndeplinească misiunea de judecător. Perioada de timp, în care el a fost judecător, este cuprinsă probabil între anii 1075-1055 înainte de Hristos, un timp în care și Samuel (s-a născut aproximativ în anul 1080 înainte de Hristos) a fost activ.

Pentru Dumnezeu istoria lui Samson se încheie aici. Comunicarea, care se face în acest verset, are loc pe stânca, pe care a locuit (versetul 8), un loc deschis de luptă cu filistenii (versetul 15) și pe stânca din care a curs apă (versetul 19). Acestea sunt situații în care el s-a eliberat de dușmani, și astfel a putut să judece pe Israel. Ceea ce urmează este decăderea lui totală. În capitolele 14 și 15 se vorbește în total de șase fapte ale lui Samson:

1. sfășierea unui leu tânăr (capitolul 14,6);
2. omorârea a 30 de filistenii (versetul 19);
3. acțiunea sa cu cele 300 de vulpi (capitolul 15,4-5);
4. răzbunarea asupra filistenilor (versetul 8);
5. eliberarea din funii (versetul 14);
6. omorârea a 1.000 de filistenii (versetul 15).

Lui Samson îi lipsește o faptă, ca să obțină numărul șapte, numărul desăvârșirii. Acest gând îl putem aplica și la continuarea istoriei sale, așa cum este prezentată ea în capitolul următor.

Capitolul 16

Introducere

Taina puterii nu poate niciodată să fie făcută cunoscut oamenilor care nu posedă ei înșiși această putere. Nimeni nu a înțeles niciodată izvorul puterii și autorității Domnului Isus. În cele din urmă El a renunțat la orice speranță de a face pe oameni să înțeleagă principiile de care El a fost călăuzit. Maria din Betania este singurul exemplu al unei inimi care L-a înțeles. Inima Sa a fost plină de compasiune pentru orice durere, dar nu a fost nimeni care să fi simțit durerea Lui, ca să nu mai vorbim, s-o înțeleagă.

Samson a fost cu totul altfel decât Domnul. El a vrut să se satisfacă și de aceea a trădat taina sa și prin aceasta puterea ca să mai fie în continuare nazireu. Între Domnul Isus și Samson sunt mai multe diferențe decât asemănări, așa cum ne arată în mod deosebit acest ultim capitol. Ultimele întâmplări din viața lui Samson confirmă puterea corporală mare a lui și slăbiciunea lui pentru femei.

În Gaza – versetele 1-3

Judecători 16.1-3: Și Samson s-a dus la Gaza; și a văzut acolo o femeie curvă și a intrat la ea. Și li s-a spus oamenilor din Gaza, zicând: „Samson a venit aici”. Și l-au împresurat și l-au pândit toată noaptea la poarta cetății și au stat liniștiți toată noaptea, zicând: „Când se va lumina de ziuă, îl vom ucide!” Și Samson a dormit până la miezul nopții; și la miezul nopții s-a sculat și a apucat porțile cetății și amândoi stâlpii și le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui care este în fața Hebronului.

Din relatare nu rezultă clar, de ce Samson s-a dus la Gaza. Gaza era o cetate a filistenilor. El trebuie să fi fost acolo recunoscut de toți, atunci când cu părul lung a mers pe străzi. Teama de puterea lui mare a făcut că nimeni nu îndrăznește să-i facă ceva, lui, dușmanul de temut. Vizita lui în acest oraș nu are loc din dispoziția lui Dumnezeu. Niciunde nu se găsește un indiciu, că el a fost în Gaza, ca să nimicească acest cuib al activității filistene. Se pare că el a făcut o plimbare și „a cumpărat” ceva. Probabil că acesta este motivul vizitei lui la o prostituată. Și David a căzut în curvie, deoarece și-a petrecut timpul în trândăvie, în timp ce trebuia să fie în fruntea oștirii, ca să pornească la luptă (2 Samuel 11.1-5). Samson încă nu a învățat să-și stăpânească patimile; el le dă frâu liber. Dacă în capitolul 14 a mers „cuvios” la lucru, respectând formele normale de comportare, aici urmărește exclusiv plăcerile sale, a căror pradă devine el însuși.

Prostituata este o prostituată filisteancă și prin aceasta este un tablou al marelui Babilon sau mai exact al Bisericii Romano-Catolice, care este descrisă în Apocalipsa 17 ca fiind »*curva cea mare*«. Faptul că biserica mărturisitoare este prezentată ca o curvă, aceasta arată foarte clar, cât de mult s-a îndepărtat ea de starea ei inițială. Apostolul Pavel se referă în 2 Corinteni 11.2-3 la începuturile acestei abateri; el compară Adunarea (Biserica) cu o fecioară curată, pe care el a logodit-o cu Hristos, dar care prin ispita diavolului a devenit necredincioasă. Rezultatul final al acestei necredincioșii îl vedem în Apocalipsa 17 și 18. Dacă un credincios uită că el este un

nazireu și gândește că fără o poruncă din partea lui Dumnezeu poate să intre într-un sistem, pe care Dumnezeu îl va judeca, el este în pericol să piară împreună cu acest sistem. Aceasta s-a întâmplat în final cu Samson. El pierde împreună cu sistemul, împotriva căruia trebuia să lupte, făcându-se una cu el. Cu toate că aici el are încă putere să se elibereze singur, el depune germenii pieirii lui, prin faptul că se unește cu această prostituată filisteancă.

Este de fapt de neînțeles, că cineva mai poate avea o oarecare putere, când și-a jertfit în felul acesta conștiința. El nu și-a pierdut încă puterea, căci încă nu a divulgat taina puterii sale. Numai Dumnezeu și Samson știau de această taină. În realitate este așa, că cineva, care trăiește în păcat, mai are un timp succes în lucrarea sa pentru Dumnezeu. Cu regret aceste succese sunt folosite ca acoperitori ale acestor păcate și nu pentru a face o mărturisire detaliată a acestora.

Samson folosește puterea sa aici numai pentru a se elibera și uită scopul pentru care Dumnezeu i-a dat această putere. Nu este bătut niciun dușman și poporul său nu are niciun folos din ea. Samson se comportă aici ca un lăudăros ordinar cu putere. El se folosește de puterea lui, deoarece este constrâns să fugă și nu să pună pe filistenii pe fugă. Mai târziu va reveni la Gaza, nu ca să-și arate puterea, ci ca prizonier orb (versetul 21). Aceasta este din cauză că el nu a ajuns la Hebron. El merge într-adevăr cu porțile cetății pe umeri în direcția Hebron, dar nu ajunge acolo. Hebron înseamnă »părtășie«. Deci, ca să zicem așa, Samson eșuează în reîntoarcerea lui la părtășia cu Dumnezeu. El nu ajunge la o mărturie deplină a vinei, căci el nu renunță la legăturile lui greșite. Eliberarea lui exterioară nu este urmarea unei judecăți de sine interioare înaintea lui Dumnezeu. Părtășia lui cu Dumnezeu nu este refăcută și el nu se judecă pentru păcatele făcute.

Întoarcerea la Dumnezeu înseamnă condamnarea a ceea ce m-a făcut să păcătuiesc, adică a rădăcinii. Samson nu a judecat în inima sa păcatele înfăptuite, ci le-a păstrat mai departe în inimă. Aceasta nu poate avea loc decât cu prețul pierderii părtășiei cu Dumnezeu. Cine aparține marelui Babilon, acestei biserici cu numele, îi este adresat apelul: »*Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei*« (Apocalipsa 18.4). Despărțirea de rău trebuie să aibă loc atât la exterior cât și în interior. La Samson a fost în acest caz numai la exterior. Lăuntric a rămas legat cu răul.

Noua dragoste a lui Samson – versetul 4

Judecători 16.4: Și a fost așa: după aceea a iubit în Valea Sorec o femeie al cărei nume era Dalila.

Deoarece el nu a fost pe deplin reabilitat în părtășia cu Dumnezeu, are loc următoarea cădere, mult mai adâncă. Brațele slabe ale unei femei sunt pentru Samson evident mai tari decât porțile cetății Gaza. Sorec înseamnă „viță de vie deosebită”; Dalila înseamnă, tradus, „cea plină de dorințe arzătoare”. Cele două noțiuni exprimă împreună lumea religioasă care se face una cu lumea păcătoasă și cu plăcerile ei. Sunt oamenii din 2 Timotei 3.4, pe care apostolul Pavel îi caracterizează în felul următor: »*iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu*«. Știm că în 2 Timotei 3 este vorba de oameni care »*au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea*« (versetul 5), deci de oamenii simbolizați prin filistenii. Samson se îndrăgostește de cineva care reprezintă acest principiu. Aici devine vizibil foarte clar pericolul, ca dragostea să

poată ajunge un dușman, împotriva căruia noi, potrivit Bibliei, deci împuterniciți de Dumnezeu, trebuie să luptăm. Așa ceva are loc atunci când noi nu ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda versetul 20). Ceea ce Samson face aici merge mai departe decât legătura lui cu prostituata din versetele 1-3. Aceasta a fost o legătură de durată scurtă.

Samson a plecat pe o pantă, pe care tot mai mult se încurcă în cursele puse înaintea lui de dușman. În cartea Proverbele, Solomon atenționează mereu pe fiul său cu privire la femeile străine și arată urmările pentru fiecare care intră în legătură cu ele. Urmarea este inevitabilă: este »drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre lăcașurile morții« (Proverbele 7.25-27; vezi și Proverbele 2.16-19; 5.5).

Dușmanul vede șansa sa – versetul 5

Judecători 16.5: Și căpeteniile filistenilor s-au suit la ea și i-au zis: „Ademenește-l și vezi în ce stă puterea lui cea mare și cu ce-l vom putea învinge, ca să-l legăm, să-l supunem, și îți vom da fiecare o mie o sută de sicli de argint”.

Filistenii sunt foarte hotărâți să afle în ce se ascunde puterea lui Samson. Ei vor să afle originea tainelor și sunt gata să plătească un preț mare. Diavolul este totdeauna gata să plătească un preț mare, ca să jefuiască pe nazireu de dăruirea lui – și prin aceasta de puterea lui. El oferă totul, ca să determine pe oricine vrea să fie un nazireu adevărat să se depărteze de dedicarea lui pentru Dumnezeu, de adevărata putere a vieții creștine. Dalila se lasă cucerită de bani. Prin aceasta se dovedește a fi o filisteancă din toată inima, chiar dacă ea nu este niciunde numită astfel. În caracterul ei nu este nimic atrăgător. Și cu toate acestea Samson o iubește.

În ceea ce privește puterea trupească, Samson a câștigat toate probele de putere cu filistenii. Dar Samson a pierdut toate confruntările cu filistenii, atunci când s-a apelat la patimile lui. Aceasta o dovedesc cele trei femei filistene (capitolul 14.1; 16.1 și 16.4). De fiecare dată este învins de ispită. Diavolul este pentru noi mai mult de temut atunci când se prezintă ca înger de lumină (2 Corinteni 11.14) decât atunci când merge ca un leu care răcnește (1 Petru 5.8).

Prima fază a divulgării secretului – versetele 6-9

Judecători 16.6-9: Și Dalila a zis lui Samson: „Te rog, spune-mi în ce stă marea ta putere și cu ce poți fi legat, ca să fii înfrânt”. Și Samson i-a zis: „Dacă m-ar lega cu șapte funii noi, care n-au fost uscate încă, atunci aș slăbi și aș fi ca orice om”. Și căpeteniile filistenilor i-au adus șapte funii noi, care nu erau uscate încă, și ea l-a legat cu ele. Și pânditorii ședeau la ea în cameră. Și ea i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el a rupt funiile cum se rupe o ață de câlți când se atinge de foc; și puterea lui n-a fost cunoscută.

De fapt nu poate fi altfel, decât că Samson ar fi trebuit să fi simțit ce vrea Dalila. El a făcut deja o experiență cu o femeie filisteancă, care a reușit să-l facă să divulge dezlegarea ghicitorii lui. Și chiar dacă el a uitat aceasta, prin comportarea Dalilei ar fi trebuit să-i devină clar ce scopuri urmărea ea. El ar fi trebuit să știe că ea urmărea nimicirea lui. Ea îl duce mereu în rătăcire. De fiecare dată el divulgă câte puțin mai mult o parte a secretului lui. El se apropie tot mai mult de

centru, până când a divulgat totul. Cu el se petrece ca și cu o ecluză, care are o ușă sub apă, care poate fi deschisă. Fără să se vadă, apa ajunge în ecluză, până atinge nivelul mării. Atunci ecluza poate fi deschisă ușor. Noi putem permite lucrurilor să intre în taină în inima noastră, fără să le condamnăm. Dacă aceasta are loc, atunci în cele din urmă ne vom asemăna complet cu lumea.

În loc să se simtă în siguranță și protejată de puterea mare a lui Samson, Dalila întreabă cum poate el fi legat, ca puterea lui să fie învinsă. Înainte ca să trădeze secretul lui, el evită la început să spună adevărul și îi spune minciuni. El îi spune, că șapte funii noi, care încă nu s-au uscat, îl vor face lipsit de putere. Probabil că Samson s-a gândit la funiile cu care bărbații din Iuda l-au legat. Deci el se bazează pe o victorie anterioară și nu pe Dumnezeu. După ce a fost legat în felul acesta și Dalila a chemat apoi pe filistenii, ca să-l ia legat, el rupe funiile și se eliberează. Dar în jurul sufletului lui a fost pus un ștreang, care se strângea încet. El a divulgat o parte mică din secretul lui, prin faptul că a numit numărul șapte, potrivit cu numărul șuvițelor părului său (versetele 13-19).

A doua fază a divulgării secretului său – versetele 10-12

Judecători 16.10-12: Și Dalila a zis lui Samson: „Iată, m-ai înșelat și mi-ai spus minciuni. Acum, te rog, spune-mi cu ce poți fi legat”. Și el i-a zis: „Dacă m-ar lega cu funii noi, cu care nu s-a făcut nici un lucru, atunci aș slăbi și aș fi ca orice om”. Și Dalila a luat funii noi și l-a legat cu ele și i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și pânditorii ședea în cameră. Și el le-a rupt de pe brațele sale ca pe o ață.

Dalila îl învinovățește de minciună și înșelătorie, și nu pe nedrept. Samson este într-o situație în care nu poate vorbi deschis despre taina puterii sale. El înțelege, că prin aceasta se va face abuz de ea. Și în loc să fugă din locul acela, care nu i se cuvine, își caută salvarea printr-o ieșire secretă, ca totuși să poată rămâne acolo.

De câte ori nu ni s-a întâmplat și nouă așa? Ne-am aflat într-un loc, și am știut, că nu ar fi trebuit să fim acolo. Apoi ni s-a pus o întrebare cu privire la credința noastră. Ne-am schimbat și am dat un răspuns evaziv. Dacă am fi dat răspunsul adevărat, ne-am fi descoperit și am fi recunoscut, că locul nostru nu este acolo. În astfel de situații poate veni un moment când nu mai putem ocoli adevărul și spunem public ce credem. Dar pentru că noi nu „am fugit” mai devreme, aceasta va fi preluată de ceilalți ca să ne facă de râs. Mărturia noastră nu mai are nicio valoare și ea devine o batjocură și amuzament. Așa s-a petrecut și cu Samson.

Dalila a putut să încerce a doua oară, căci Samson locuia la ea. Ștreangul, care a fost pus în jurul sufletului lui, a fost prin aceasta strâns mai mult. În răspunsul pe care îl dă Dalilei, el divulgă iarăși o parte a secretului lui. El vorbește despre »*funii noi, cu care nu s-a făcut nici un lucru*«. În capitolul 15.13 s-a încercat de asemenea să-l lege cu funii noi. Dar nu le-a reușit. Aici Samson adaugă, că aceste funii trebuiau să nu fi fost folosite, aceasta înseamnă, că aceste funii au fost făcute cu un scop precis, ca să fie folosite numai în acest scop. Aceasta este un indiciu la dedicarea lui ca nazireu încă de la începutul vieții sale. Acesta a fost pasul al doilea pe drumul în divulgarea secretului lui, dar iarăși nu era adevărul deplin cu privire la secretul puterii lui. Însă prin aceasta a pus în legătură două lucruri:

1. că el era în totul pentru Domnul (numărul șapte);
2. că de la nașterea lui el era pentru Domnul (nu era încă folosit).

A treia fază a divulgării secretului – versetele 13-14

Judecători 16.13-14: Și Dalila a zis lui Samson: „Până acum m-ai înșelat și mi-ai spus minciuni. Spune-mi cu ce poți fi legat”. Și el i-a zis: „Dacă ai împleni cele șapte șuvițe ale capului meu în urzeala țesăturii”. Și ea le-a pironit cu un țaruș și i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el s-a trezit din somnul său și a smuls țarușul sulului și urzeala.

Dalila încearcă neobosită, să afle secretul puterii lui. Ea nu cedează – și nici nu este nevoie, căci Samson nu pleacă. El este încurcat în mreaja, pe care ea a întins-o pentru picioarele lui, deoarece el nu face, ceea ce a făcut David: »*Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi scoate picioarele din laț*« (Psalmul 25.15). Deoarece ochii lui sunt îndreptați spre Dalila, ea poate să continue.

Și ea continuă, căci banii îi zâmbesc. Iarăși îl învinovățește de minciună și înșelătorie și întreabă din nou, cum poate fi el legat. Noul lui răspuns se apropie tot mai mult de divulgarea secretului lui. El dă un indiciu cu privire la lungimea părului lui. El este așa de lung, că poate fi țesut. El spune, că părul lui trebuie prelucrat cu războiul de țesut, fiind țesut într-o urzeală.

Învățătura spirituală, care se ascunde în aceasta, este semnificativă. Ceea ce face Samson se aplică la un creștin, care în chemarea lui ca nazireu arată interese față de forța de atracție care rezultă dintr-o lume religioasă împodobită și cizelată. El se amestecă cu ea și preia metodele ei. În felul acesta nazireul se unește apoi cu lucrarea lumii religioase. El stă la același amvon împreună cu oamenii care se călăuzesc după principiile filistene; el se dedică aceluiași scop. Acești oameni posedă într-adevăr cu numele viața lui Hristos, dar nu în realitate.

Se folosesc multe „războaie de țesut” filistene, ca cei sfinți să ia parte la această lucrare de țesut, și în cele din urmă să fie jefuiți de puterea lor. Ia numai politica. Cineva poate participa la politică cu cele mai bune motive, dar el se unește cu oamenii lumii. Ei vor să ia parte la o lucrare excelentă. Ei vor să curețe lumea de orice nedreptate și să creeze o conviețuire echitabilă. Mereu acești credincioși se trezesc speriați „din somn”, când se fac propuneri contrare Bibliei. Mereu se arată, că ei au a face cu dușmani ai crucii lui Hristos. Ei aud strigătul conștiinței lor »*filistenii sunt asupra noastră*«.

Dar cum Samson încearcă să se elibereze, de data aceasta războiul de țesut rămâne agățat de el, ca dovadă, că el este legat cu lucrarea lui. El nu se mai eliberează cu adevărat.

Cea de-a patra fază: divulgarea secretului – versetele 15-17

Judecători 16.15-17: Și ea i-a zis: „Cum poți să spui: «Te iubesc!», când inima ta nu este cu mine? În aceste trei rânduri m-ai înșelat și nu mi-ai spus în ce stă puterea ta cea mare”. Și a fost așa: a stăruit de el cu vorbele ei zilnic și l-a silit, așa că sufletul lui a fost mâhnit până la moarte. Și și-a deschis toată inima și i-a zis: „N-a trecut brici pe capul meu, pentru că sunt

„nazireu al lui Dumnezeu din pântecele mamei mele; dacă voi fi ras, atunci puterea mea se va depărta de la mine și voi slăbi și voi fi ca orice om”.

De trei ori a putut să se elibereze, ultima dată numai pe jumătate.

Însă pentru că nu o rupe cu legăturile, acum vine căderea definitivă. Mai înainte Dalila l-a întrebat, cum trebuie să-l lege. De data aceasta folosește toată arta de înduplecare, pe care o are ca femeie. Ea nu mai vorbește despre o metodă, așa cum a făcut mai înainte, ca să-l lege, ci îl lovește în inimă, punând la îndoială dragostea lui pentru ea. El încă nu i-a spus secretul puterii lui. Aceasta îi reproșează ea mereu. Samson are parte de puțină bucurie în relația lui cu Dalila. La fel a fost odinioară cu femeia din Timna. Nici din aceasta el nu a învățat nimic. Ceea ce întreprinde Dalila, nu este o dușmănie deschisă, ci este ceva care arată foarte atrăgător și are efect foarte ademenitor. În cele din urmă cedează presiunii psihice. El divulgă secretul, pe care ea altfel nu l-ar fi aflat niciodată. Căci cine s-ar fi putut gândi, că puterea lui era în părul său lung, într-o dovadă clară a slăbiciunii, a slăbiciunii unei femei?

Aceasta este totdeauna așa. Tineri puternici, care slujesc lui Dumnezeu cu mare dăruire, au fost duși în rătăcire de lume și au ajuns pe drumul neascultării. Prin aceasta și-au pierdut puterea, libertatea de a lucra și capacitatea de diferențiere spirituală. Lumina, care era în ei, a devenit întuneric. Samson a trădat secretul său, deoarece el și-a pierdut părțile cu Dumnezeu. Prin aceasta a căzut în această nebunie mare, cu toate că el a fost deseori trezit de Dalila. De fapt ar fi trebuit să-i fie clar, care erau intențiile ei. Cine însă se lasă atras de lume, acela pierde orice noțiune pentru ce este normal și își pierde și mintea sănătoasă. Puterea lui era părul lung, înapoia căruia se ascundea totodată personalitatea lui. Singura putere este în »ascuns«. Dependența de Hristos și dăruirea față de El sunt puterea ascunsă a credinciosului în viața de nazireu. Aceasta este valabil atât pentru viața personală cât și pentru viața în comun.

Cu privire la cele spuse puțin mai înainte, un om al lui Dumnezeu din secolul 19 a scris următoarele cu privire la „Mișcarea fraților”: „Ceea ce este important, nu sunt ‚frații’, ci adevărul, pe care ei îl au ... Dumnezeu poate să-i pună deoparte și să răspândească adevărul Său prin alții – și o va face, cu toate că El este îndelung răbdător -, dacă ei nu rămân credincioși. Locul lor este să rămână în necunoscut și cu dăruire și să nu se gândească la ‚frați’ (totdeauna este greșit să ne gândim la noi înșine, cu excepția cazului când ne judecăm singuri), ci la suflete, în numele și în dragostea lui Hristos, și numai la onoarea și adevărul Lui – nu ca să impună așa-numita ‚frățietate’, ci din pricina lui Hristos să se ocupe de orice suflet, după nevoile lui. ... Ei trebuie să umble în dragoste, în adevăr, smeriți, să nu se înalțe, să nu fie lumești, să fie în totul pentru Hristos, așa de mici – și prin aceasta să fie mulțumiți cu a fi mici – cum au fost atunci când au început; și Dumnezeu îi va binecuvânta. Dacă nu, s-ar putea ca sfeșnicul lor să li se ia, așa cum s-a luat sfeșnicul altora (și vai, ce durere și ce rușine ar fi, după un asemenea har!) ... Dumnezeu nu are nevoie de noi (‚frații’), dar El are nevoie de un popor care umblă în adevăr, dragoste și sfințenie ... Dacă ‚frații’ se vor adapta la ceea ce se face în creștinătatea din afara taberei, ei vor fi o altă sectă cu anumite adevăruri” (din „The Collected Writings of J. N. Darby”, volumul 31, pag. 371-374; compară și cu „Letters of J. N. Darby”, volumul 2, pag. 339-342).

În continuare, la aceste cuvinte profetice de atenționare cu privire la mișcarea fraților, încă ceva cu privire la Apocalipsa 3.11: »Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.« Expresia »ca nimeni să nu-ți ia cununa« nu are a face numai cu viitorul, ci și cu prezentul. Această cunună reprezintă nazireatul. Cuvântul »neser« a fost tradus în Numeri 6.7 cu „închinare” sau „nazireat” și în Leviticul 21.12 cu „închinare” sau „cunună”. Din cuvântul

»neser«, care în continuare s-a tradus și prin „cunună”, s-a dedus cuvântul nazireu. Cununa din Apocalipsa 3.11 poate foarte bine să aibă a face cu dăruirea noastră față de Domnul. Această dăruire poate fi văzută și într-o adunare (Biserică). Creștinătatea ca întreg a pierdut deja de mult această cunună. Secretul ei nu a rămas ascuns la ea; ea nu a rămas despărțită de lume. Ea a permis lumii să vină în mijlocul ei, ceea ce se vede prin posedarea de reguli, de mijloace și condiții, care în totalitatea lor își au originea în gândirea omului natural. Prin aceasta serviciul divin, slujirea lui Dumnezeu, a fost adaptată la normele și valorile, de care se ține omul fără Dumnezeu.

Orice adunare (Biserică) locală, care se deschide unui astfel de proces, așa cum s-a deschis Samson, se va dezvolta în jos spre o adunare (Biserică) care arată caracteristicile Laodiceei. Ea va arăta atunci ca Samson, când și-a pierdut puterea și a căzut în mâinile filistenilor: un nazireu ras pe cap (gol), sărac și orb (Apocalipsa 3.17). Versetele următoare completează tabloul.

Samson este biruit – versetele 18-21

Judecători 16.18-21: Și Dalila a văzut că își deschisese toată inima și a trimis să cheme pe căpeteniile filistenilor, zicând: „Suiți-vă de data aceasta, pentru că mi-a deschis toată inima sa”. Și căpeteniile filistenilor s-au suit la ea și au adus argintul în mâinile lor. Și l-a adormit pe genunchii ei și a chemat un om și a pus să-i radă cele șapte șuvițe ale capului său, și ea a început să-l supună; și puterea lui se duse de la el. Și ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el s-a trezit din somnul său și a zis: „Voi ieși ca în celelalte dăți și mă voi desprinde”. Și nu știa că Domnul Se depărtase de la el. Și filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; și l-au coborât la Gaza și l-au legat cu lanțuri de aramă; și el învârtea râșnița în casa închisorii.

Dalila își dă pe deplin seama, că de data aceasta el a spus adevărul.

Propunerea anterioară a lui Samson a fost deja altfel decât primele două. În primele două cazuri el s-a lăsat să fie legat. În cazul al treilea n-a spus nimic despre legarea lui, ci despre țeserea părului lui. În continuare nu este greu pentru ea să înțeleagă, că de data aceasta el i-a încredințat toată inima lui. Ea cheamă din nou pe căpeteniile filistenilor, de data aceasta cu informația, că ei pot să aducă cu ei banii, căci ea este sigură de succesul misiunii. Apoi ea îl leagă, nu cu funii, și nici cu urzeală, ci cu căldura genunchilor ei. El adoarme acolo; acolo el simte căldura ei, și aceasta a devenit pieirea lui definitivă. Cu toată puterea lui, el nu a fost destul de matur pentru șiretlicurile unei femei, pierind din cauza ispitei ei.

În timp ce Samson doarme, Dalila îi taie părul. Ea îl are acum sub puterea ei. Sărutările ei de dragoste se transformă în lovituri și chinuri. Pentru a patra oară răsună strigătul ei: »*Filistenii sunt asupra ta, Samson!*« Atunci are loc cea mai mare tragedie a unui Samson lipsit acum de putere, care, trezit, mai are încă impresia, că este tot așa de tare, cum a fost întotdeauna. Se pare că s-a acomodat cu gândul, că va fi mereu atacat, dar și că pe baza precedentelor se poate baza pe puterea lui permanentă.

Așa cum legăturile lui Samson cu Dalila au fost fatale, tot așa și flirtul cu principiile păcătoase ale lumii sunt fatale pentru orice copil al lui Dumnezeu. Tot așa este și cu Adunarea (Biserica). Lipsită de puterea ei, ea simulează ca și cum ar avea toată puterea. O biserică lipsită de putere

încearcă să facă să se vorbească despre ea și nu știe, că ea nu are nicio putere, deoarece Duhul a fost mai întâi întristat și apoi a fost stins. Aceasta este situația tristă a Laodiceei din Apocalipsa 3.17. Acolo se spune »și nu ști«, tot așa cum se spune și despre Samson »nu știa« (versetul 20). Ea era oarbă față de situația ei proprie. Ea simula, că stă foarte sus din punct de vedere spiritual, dar Domnului îi este greață de ea. Despre Efraim, prin aceasta se înțeleg cele zece seminții, se spune în Osea 7.8-9: »Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă, care n-a fost întoarsă. Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama.« Vedem noi paralela dintre Efraim și Samson? Amândoi au pierdut puterea din cauza relațiilor greșite, și amândoi nu și-au dat seama.

În afară de o atenționare pentru adunarea locală, această istorisire conține și o atenționare pentru frații credincioși, devotați, care sunt folositori în lucrare. Atenționarea constă în aceea, că ei nu trebuie să uite, că ei sunt dependenți de Dumnezeu. Ei sunt în pericol să gândească, că prin cunoștințele lor în Scriptură sunt de neînving de influența cuvintelor lingușitoare ale lumii creștine, când fără însărcinare din partea lui Dumnezeu sunt activi în acest teritoriu. Ei gândesc, că cunoștințele lor din Scriptură îi va păzi de cuvintele lingușitoare și îi va elibera de posibilele legături rele. Probabil că odată au respins propuneri de colaborare la anumite acțiuni, despre care au văzut, că o colaborare nu era posibilă. Dar dacă nu părăsesc mediul în care ei permanent trebuie să se împotrivescă, va veni momentul când vor trebui să fie de acord. Atunci se trădează punerea deoparte pentru Dumnezeu și ascultarea față de Cuvântul Său și totodată dispare și puterea. Probabil că ei vor mai gândi, că Domnul este cu ei, dar rezultatul este că ei au fost luați în robie, ca și Samson, și își vor pierde înțelegerea Scripturii, așa cum Samson și-a pierdut capacitatea de a vedea.

El, cel care a dus porțile cetății Gaza, este adus înapoi pe aceleași porți ca prizonier. În Biblie este vorba pentru prima dată de o închisoare la Iosif, care a fost vârat în ea. Dar el a intrat în închisoare, din cauză că a vrut să rămână credincios. Samson este constrâns în închisoare, ca ce a mai rămas din puterea lui să fie în folosul filistenilor, ca să-i aprovizioneze cu hrană, și prin aceasta cu putere. Ce sfârșit trist al unui om, care a fost rânduit și educat de Dumnezeu exact pentru o misiune contrară.

Începutul reabilitării spre onoarea lui Dumnezeu – versetele 22-23

Judecători 16.22-23: Dar părul capului său a început să crească după ce fusese ras. Și căpeteniile filistenilor s-au adunat ca să jertfească o mare jertfă lui Dagon, dumnezeul lor, și ca să se bucure, pentru că ziceau: „Dumnezeul nostru a dat în mâna noastră pe Samson, vrăjmașul nostru”.

Fără îndoială necazul, muștrările de conștiință și căința au dat naștere la îndreptare din partea lui Samson, nu atât de mult în caracteristicile exterioare, însă în inima lui. Acum, când i s-au scos ochii, care l-au dus la prăbușirea lui mare (capitolul 14.1; 16.1), el este eliberat de ceea ce l-a dus pe căi greșite. În mijlocul experiențelor triste din închisoare, legat și orb, încep încet să iasă la iveală caracteristicile nazireatului lui. Părul lui începe să crească. Mesajul, care se ascunde înapoia părului, este marea îmbărbătare, că după tot eșecul omenesc, la Dumnezeu există totdeauna posibilitatea de reabilitare.

În felul acesta, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, istoria lui Samson nu se încheie cu învârtirea la nesfârșit a pietrei de moară în închisoare. Dumnezeu poate să mai folosească încă o dată pe robul Său atât de decăzut. Dumnezeu face aceasta în momentul când victoria asupra lui Samson este atribuită idolilor filistenilor, cu toate că ei recunosc că Samson a făcut multe pustiiri. Acum devine o chestiune între Dumnezeu și idoli. Căci Samson a căzut în mâinile lor nu din cauza zeului lor Dagon, ci pentru că Dumnezeul lui Israel l-a dat în mâinile lor. Dumnezeu folosește încă o dată pe Samson pentru arătarea slavei Sale, ca să facă clar, că există numai un Dumnezeu, și acesta este El, Dumnezeul lui Samson și al lui Israel.

Samson, un spectacol – versetul 25

Judecători 16.25: Și a fost așa: când inima lor era veselă, au zis: „Chemați pe Samson, ca să ne distreze!” Și au chemat pe Samson din casa închisorii și el a jucat înaintea lor; și l-au pus între stâlpi.

Înainte ca el să facă ultima lui faptă de viteaz, conducătorii au adus pe Samson, ca să se distreze pe seama lui și să-l batjocorească. El trebuia să-i distreze. Dumnezeu folosește această ocazie, ca să dea cea mai mare lovitură a tuturor timpurilor filistenilor. Aceasta nu diminuează însă faptul, că încă o dată în mod dureros devine clar în ce situație a ajuns el din cauza necredincioșiei. În 1 Corinteni 4.9 apostolul Pavel spune despre sine însuși și despre alți apostoli: »*Am ajuns o priveriște pentru lume, îngeri și oameni.*« Dar motivul pentru aceasta este altul decât în cazul lui Samson. El spune în versetul 10, că el și ceilalți sunt nebuni »*pentru Hristos*«! El nu oferea nimic, ca să fie luat în derâdere, când vorbea despre Hristos.

Fiecare creștin este o priveriște. Creștinul credincios va fi batjocorit și luat în derâdere de lume din cauza credincioșiei lui; creștinul necredincios va fi și el luat în derâdere și batjocorit de oameni, dar din cauza necredincioșiei lui față de Hristos. Exact despre aceasta vorbește apostolul Petru în 1 Petru 4.14-17: »*Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.*« Din păcate Samson nu a fost într-o poziție, în care el putea să proslăvească pe Dumnezeu, și suferințele lui erau din cauza necredincioșiei lui, în timp ce el slujea ca spectacol, comediant pentru dușmani.

Încă o dată întărit – versetele 26-31

Judecători 16.26-31: Și Samson a zis băiatului care-l ținea de mână: „Lasă-mă și fă-mă să ating stâlpii pe care stă casa, ca să mă reazem de ei”. Și casa era plină de bărbați și de femei. Și acolo erau toate căpeteniile filistenilor și pe acoperiș erau cam trei mii de bărbați și de femei, care priveau în timp ce Samson juca. Și Samson a strigat către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeule, Te rog, adu-Ți aminte de mine și întărește-mă numai de data aceasta, Te rog, Dumnezeule, ca să mă răzbum asupra filistenilor pentru cei doi ochi ai mei“. Și Samson a apucat amândoi stâlpii din mijloc pe care stătea casa și s-a rezemat de ei, de unul cu dreapta

lui și de celălalt cu stânga lui. Și Samson a zis: „Sufletul meu să moară împreună cu filistenii!” Și s-a plecat cu putere și casa a căzut peste căpetenii și peste tot poporul care era în ea. Și morții pe care i-a ucis la moartea sa erau mai mulți decât aceia pe care îi ucisese în viața sa. Și frații săi și toată casa tatălui său au coborât și l-au ridicat și l-au suit și l-au înmormântat între Țoreea și Eștaol, în mormântul lui Manoah, tatăl său. Și el judecase pe Israel douăzeci de ani.

Este o mare minune, că Dumnezeu poate să folosească eșecul nostru pentru glorificarea Sa! Nu trebuie să mai dăm nicio explicație, că aceasta nu diminuează cu nimic responsabilitatea noastră. Se recunoaște totodată, cât de sus stă Dumnezeu peste eșecul nostru și cum slava Lui devine prin aceasta mai mare chiar.

Cu toate că era orb, Samson începe „să vadă” mai mult, decât a văzut vreodată. Filistenii gândesc că au a face cu un dușman biruit și cred că nu vor mai trebui să se teamă de Samson. Ca scenă a lipsei lui de putere și tărie, Samson este adus de mână de un tânăr. Dar în dependența lui de Dumnezeu, a cărei înfățișare exterioară era părul care creștea, puterea îi revine, și aceasta nu o vede dușmanul. În smerenia lui, gândurile lui Dumnezeu pun stăpânire mai mare pe Samson, decât a fost mai înainte.

Îi vine ideea, ca tânărul să-i permită să se sprijine de stâlpii care susțineau clădirea. Clădirea era plină cu oameni, care sărbătoreau o sărbătoare dedicată zeului lor Dagon, despre care presupuneau că a făcut pentru ei inofensiv pe dușmanul lor de neînving.

Când Samson sta rezemat de stâlpii clădirii, a rostit a doua sa rugăciune, care este amintită în Biblie. Nu este o rugăciune, care are în vedere onoarea lui Dumnezeu. El roagă pe Dumnezeu, în dorința lui de răzbunare pentru ochii lui, să se gândească la el. Aceasta este un indiciu, că puterea lui era într-adevăr refăcută, însă viața sa spirituală nu era refăcută cu totul. Aceasta arată, că după o abatere și reabilitare nu vom primi niciodată înapoi tot ce am pierdut prin acest drum greșit, pe care l-am făcut. Și totuși Dumnezeu îl ascultă pe Samson. Se descrie în mod impresionant, cum Samson se opintește între cei doi stâlpi, pe care se sprijinea acoperișul, și transformă toată clădirea într-o grămadă de cadavre. Samson, orb și legat, moare și el în judecata pe care o face dușmanilor săi. El s-a unit cu lumea, ascultând de ea, și acum trebuie să aibă parte de judecata, de care are ea parte. Ceva asemănător s-a petrecut cu Ionatan, care cu o mână se ținea strâns de lume și cu cealaltă mână se ținea de David (1 Samuel 18.1; 21.1; 31.2).

Samson a pierdut succesiv puterea, libertatea, capacitatea de a vedea și viața. Când moartea cuiva este mai importantă decât viața lui, atunci aceasta spune mult, atât despre una cât și despre cealaltă. În viața lui nu i-au reușit multe lucruri; a fost puțin, care a fost cu adevărat spre slava lui Dumnezeu. În moartea sa a îndreptat ceva, pe care l-a neglijat în viață. El a trebuit să învețe, că propria lui moarte a fost de fapt taina puterii lui. Așa cum am spus, Samson a strigat de două ori la Dumnezeu, și de fiecare dată rugăciunea a fost legată de taina puterii lui. În capitolul 15 a fost vorba de puterea vieții, aici de puterea morții. Aceasta a învățat apostolul Pavel: »Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor« (2 Corinteni 4.11), și aceasta trebuie să învățăm și noi. În momentul în care eu accept moartea mea, puterea tainică a lui Dumnezeu începe să lucreze în mine, și eu devin o unealtă folositoare, pe care Dumnezeu o poate folosi.

Îngroparea lui Samson – versetul 31a

Judecători 16.31a: Și frații săi și toată casa tatălui său au coborât și l-au ridicat și l-au suit și l-au înmormântat între Țoreea și Eștaol, în mormântul lui Manoah, tatăl său.

Istoria lui a început cu părinții, care au privit în sus; după aceea a coborât repede. Acum vin toate rudele lui și l-au suit înapoi în mormântul tatălui său Manoah. Tot așa poate să arate și sfârșitul vieții unui creștin: cu toată multa necredincioșie din partea lui, el este primit în casa Tatălui pe baza credincioșiei lui Dumnezeu.

Cuvânt de încheiere – versetul 31b

Judecători 16.31b: Și el judecase pe Israel douăzeci de ani.

»Și el judecase pe Israel douăzeci de ani.« Cu această informare se încheie istoria lui Samson. Ne despărțim de el amintindu-ne de lucrarea pe care el a făcut-o pentru Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Căci el a slujit lui Dumnezeu! El a bătut pe filistenii și a îngrijit timp de douăzeci de ani de liniște și ordine în Israel. Istoria lui Israel merge mai departe, dar Dumnezeu nu uită ce a făcut Samson. Pe parcursul Bibliei îl mai întâlnim o dată, și anume în epistola către Evrei capitolul 11.

Probabil că aceasta ne surprinde. Dumnezeu nu gândește ca noi. Samson are voie să strălucească alături de ceilalți eroi ai credinței, în mijlocul cărora el a primit un loc din partea lui Dumnezeu. De acolo ne strigă (împreună cu ceilalți, care au mers înaintea noastră pe drumul credinței și care au ajuns deja la țintă), că drumul credinței este drumul binecuvântării. În curând vom vedea cu adevărat pe Samson, când vom fi la Domnul Isus. Împreună cu el vom glorifica pe Domnul Isus. El nu a făcut lui Samson (și nici nouă) după necredincioșia lui (și a noastră), ci a îndeplinit planurile Sale de har și de binecuvântare.

»Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare«, în vecii vecilor! (Apocalipsa 5.12).

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Ri>